SKAUTU AIDAS

NR. 12

SKAUTŲ AIDAS

Lietuvių skautų ir skaučių mėnesinis žurnalas * Oficialus Lietuvių Skautų Sąjungos organas * Leidžia Lietuvių Skautų Sąjungos Tarybos Pirmija * Redaguoja redakcinis kolektyvas * Vyr. redaktorius v.s. Č. Senkevičius * Seserijos redaktorė s. O. Gailiūnaitė * Brolijos redaktorius jūr. v.s. Br. Stundžia * Administratorius s. L. Eimantas * Ekspeditorius s. v. v. sl. J. Karasiejus * Iliustracijomis talkina s. v. v. sl. V. Girnius.

REDAKCIJOS ADRESAS: Č. Senkevičius, 40 Burrows Ave., Islington, Ont., Canada, Tel. AREA 416 BE. 3-7321.

ADMINISTRACIJOS ADRESAS: L. Eimantas, 91 King Edward Ave., London, Ont., Canada.

Prenumerata metams $3.00, pusei metų $1.50. Smulkūs skelbimėliai iki 20 žodžių $1.00. Spausdina TIME PRESS, 186 A Wallace Ave., Toronto 4, Ont., Canada, Tel. LE.2-2259.

Lithuanian Boy-and Girl Scout periodical. Editor Č. Senkevičius, 40 Burrows Ave., Islington, Ont., Canada.

1962 MT. GRUODŽIO MĖN. NR.12

Mielosios Sesės,

Kristaus Gimimo šventėse priimkite Skaučių Seserijos Vadijos ir mano nuoširdžiausius sveikinimus ir geriausius linkėjimus.

Atlaidumas ir Taika teįsiviešpatauja mūsų širdyse. Seseriškoji meilės ugnis tesuglaudina mūsų gretas didesnėn vienybėn. Kalėdinė mistika tebūnie tuo balzamu, kuris pajėgtų užgydyti visus mūsų širdžių skausmus.

Nuoširdžiai sveikiname ir siunčiame geriausius linkėjimus ir Naujųjų Metų proga.

Ateinantieji metai yra ne eiliniai, nes 1963-siais sueina 45 metai mūsų Lietuviškajai Skautijai, 40 metų gražiajam Skautų Aidui ir 100 metų nuo 1863 metų sukilimo, kai Lietuvių Tautos sūnūs ir dukros, apsiginklavę tik laisvę mylinčiomis širdimis, nelygioje kovoje su rusais pavergėjais sudėjo ant Tėvynės aukuro savo brangiausias aukas - tūkstančius jaunų gyvybių.

Ar šios sukaktys bus prasmingai atžymėtos ir įsijaustos, ar palies jos mūsų vadovaujamų sesių jaunasias širdis, ar pakils vienetuose skautavimo lygis ir ar skambės stovyklose tik mūsų gimtasis žodis ir dainos, priklausys nuo Jūsų, mielosios Vadovės.

Šiuo metu kraujo aukų dar nereikia, reikia tik daugiau meilės, pasiaukojimo ir sumanumo patraukti į tikrą lietuvišką kelią mūsų jaunąsias.

Tad kreipkime rimtą dėmesį į skautavimą skiltyse. Telaiko mūsų skiltys ne tik pareiga, bet ir garbe dalyvauti jubil. metų skilčių konkurse, sporto varžybose ir Skautų Aido platinimo vajuje. Visu atsidėjimu ruoškimės dalyvauti sukaktuvinėse stovyklose. Įtraukdamos į darbą vis daugiau jaunų jėgų, nepamirškime kviestis į talką ir ne vienetuose dirbančių Seserijos pareigūnių, Seserijos kūrėjų veteranių ir buv. vyriausių skautininkių. Pasinaudokime jų žiniomis ir patyrimais. Sujungtomis jėgomis atsieksime geresnių rezultatų.

Patrauklia forma supažindinkime jaunąsias seses su įdomia ir turininga Seserijos istorija, jos įžymiomis asmenybėmis. Tekyla jaunose širdyse pasididžiavimo jausmas būti veikliomis Seserijos narėmis. Dirbkime dar gražesnei Seserijos Ateičiai.

Tėvams ir remėjams priminkime mūsų šių metų ypatingus siekimus ir paprašykime jaunųjų auklėjime didesnės talkos ir kitokios paramos.

Visus mūsų darbus telydi šis jubiliejinių metų šūkis:

Lietuviais esame mes gimę,
Lietuviais turime ir būt.
Tą garbę gavome užgimę,
Jai ir neturim leist pražūt!

Budėkime!

v.s. O. Zailskienė,
Vyriausioji Skautininkė

Šio nr. viršelis V. Girniaus

Clevelando sesės prie Erie ežero žiemą. Nuotr. J. Garlos

METŲ PABAIGAI

Dar taip neseniai šventėme Lapkričio Pirmąją-Lietuviu Skautų Sąjungos šventę, kuria pradėjome Jubilėjinius 1963 metus. Jau 45 metai, kai lietuvis skautas, lietuvaitė skautė, kad ir pertraukų turėdami, bet širdy vistiek likę ištikimi duotam įžodžiui, lietuviškai skautauja, laikydamiesi Nepr. Lietuvoje sukurtų ir branginamų tradicijų, nei tėvų, nei vadovų, nei platesnės lietuvių visuomenės nenuvildami savo darbo metodais bei tautiškumu.

Štai, savo Jubilėjinių Metų pačioje pradžioje sutinkame didžiąsias viso krikščioniškojo pasaulio šventes: šv. Kalėdas ir Naujuosius Metus. Šios šventės, kad ir kasmet kartojasi, kad ir visų laukiamos vienodai ir vis tuo pačiu pasiruošimu, vis dėlto kiekvienais metais kiekvienam būna kiek skirtingos. Su kiekvienų metų pabaiga vaikas gali pasidžiaugti, kad jis jau metais vyresnis, suaugęs pamąsto apie artėjančią senatvę. Laiko bėgime nestovi niekas. Ir organizacijų gyvenimas, kaip ir pavienių žmonių, gali turėti ir turi panašius tarpsnius: organizacija gimsta, auga, sensta. Tik jos amžius priklauso nuo pačių žmonių, kai tuo tarpu žmogaus amžių tvarko viršžmogiški dėsniai.

Lietuvių Skautų Sąjunga, kaip organizacija, šiuo metu, galima teigti, yra pačiame savo subrendime. Žinoma, tokio amžiaus organizacija, jei ji būtų veikusi ištisai savame krašte be trukdymų, jos vaisiai būtų buvę kur kas našesni. Bet esamose sąlygose LS

Šv. Kalėdų ir Naujųjų 1963 metų proga siunčiame širdingiausius linkėjimus visame pasaulyje lietuviškosios skautybės darbą dirbančius LSS narius-res, vadovus-ves, tėvelius, remėjus ir bičiulius. Tebūna Jubiliejiniai 1963 metai apvaikščiojami broliško vieningumo, darnaus darbo ir pakilusio idealizmo ženkle.

LSS Tarybos Pirmija,
LS Seserijos, Brolijos ir ASS
Vadijos

Sąjunga lietuvių priaugančiai kartai duoda viską, ką tik gali ir yra vertinama visuomenėje. Ji taipgi yra didžiausia jaunimo organizacija išeivijoje. Kad ir daugeliu atžvilgiu sąlygos geresniam veikimui nėra perdaug palankios, vis dėlto, dar nematyti pavargimo žymių. Todėl subrendimo ir žydėjimo amžius mūsų Sąjungai nepavargstančių vadovų ir geryjų rėmėjų dėka gali būti pratęsiamas iki nenumatyto laiko. Kasmet ateinančios naujųjų narių gretos yra šimtais skaičiuojamos, o ir senesnieji, pasitraukdami iš aktyvesnio darbo, buriasi į ramoves, židinius, rėmėjų būrelius, filisterių sąjungas. Šitas nenoras nutraukti ryšių su Sąjunga patvirtina populiarų posakį, kad kas kartą buvęs skautu, juo lieka visą gyvenimą. Tuo būdu kiekybės atžvilgiu Sąjunga auga ir augs, nes kasmet ateinančių daug daugiau, negu visiškai pasitraukiančių.

Nariais augančiai, tradicijose subrendusiai organizacijai, rodos, nebebūtų jokių sunkesnių problemų. Tačiau jų yra. Jų turi ir kitos, tur būt, visos lietuviškos organizacijos išeivijoje. Ypač tai jaučiama jaunimo organizacijose, nes mažieji ir jaunimas plačia prasme yra didžioji šiandieninė problema visiems. Todėl nenuostabu, kad kai kas įmato ir LS Sąjungoje "amžiną" tvarkymąsi, statutų, reguliaminų rašymus, metodų ir kompeticijų svarstymus. Tuo yra užimamos nemažos patyrusių vadovų grupės, kurios tiesioginiame darbe su jaunimu, galėtų daug padaryti. Tačiau tai neišvengiama. Bandymai suprasti dabarties jaunimą, taikymasis prie jo polėkių ir kartu įpareigotas tęsimas jau sukurto tradicinio darbo ir veiklos būdo kaip tik ir sudaro nemažus galvosūkius aukštesnėms vadovybėms, kurios, jau darosi ryšku, savo kadencijų metu siekia įgyvendinti tam tikrų naujovių, ką nors palikti darbą vėliau perimantiesiems, kad sukurtoji struktūra, įvedamos naujovės nors kiek prisidėtų prie visuotinų problemų išsprendimo. Šitaip reikėtų vertinti naujus aukštesniųjų vadovybių pasireiškimus bei rašytus patvarkymus, kurių vykdymas yra, be abejo, privalomas, tačiau kritiškas požiūris labai individualus.

Naujųjų 1963-jų metų — Jubilėjinių mūsų Sąjungai — angoje vienas kitą sveikindami, džiaugdamiesi lietuviško skautavimo laimėjimais, žvelgdami į šviesią mūsų vienetų ateitį, neužsidarykime aklinamerate: mokėkime atviromis akimis žiūrėti ir į painesnes vietas, galvodami, kad kiekviena, kad ir sunkiausia problema, gali būti išsprendžiama, jei nebus pamirštas broliškumo saitas ir didysis tikslas — skautišku metodu auklėti lietuvių vaikus.

Amžinosios Prakartėlės Šviesa tenušviečia mūsų vingiuotus žemės kelius, kad įspausti pėdsakai būtų ryškūs ir ateities kartoms.

Šv. Kalėdų ir Naujųjų 1963 mt. sulaukus, visus mieluosius skaitytojus, bendradarbius, LSS narius-res sveikina

"Skautų Aidas"

Didžio liūdesio valandoje

s. Algiui Banevičiui - "Seniui Lapinui"

jo mylimam tėveliui mirus toli nuo gimtinės laukų, gilią užuojautą reiškia

Broliai Lapinai

SVARBŪS PRANEŠIMAI:

* Pranešame, kad pirmasis 1963 mt. "Skautų Aido" numeris išeis vasario mėn. ir bus dvigubas. Medžiagą šiam numeriui siųsti iki SAUSIO MĖN. 15 D.

* Labai prašome PASINAUDOTI šiame numeryje įdedama atkarpa ir voku prenumeratos pratęsimui.

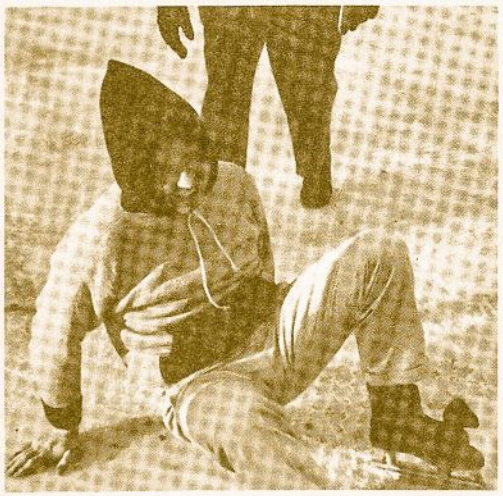

Čiuožimo sezonas prasidėjo ... s. Č. Kiliulis iš Bostono visada linksmas. Nuotr. A. Lapšio

SENIO ADOMO TROBELĖJE

Šį vakarą tamsioje gatvelėje įsižiebė vienas vienintėlis langelis, padengtas storu ledu, išsiraičiusiu įvairiaformėmis gėlėmis, už kurių senoje medinėje lovoje jau nebeatmenamą laiką sirgo žilutėlis senukas. Vargingi kaimynai stebėjosi, žiūrėdami į šviečiantį langelį, kai jų pačių lempos jau seniai buvo sausos, ir jie tegalėjo džiaugtis dienos šviesa. Žibalas ir žvakės tebuvo pardavinėjami turtingiesiems. Todėl dabar nė vienas negalėjo suprasti, iš kur sutemus nebepasivelkančio senio langelyje staiga žybtelėjo

Toronto Maironio vardo stovykloje. Iš kairės į dešinę v. s. V. Skrinskas, dr. J. Grinius, s. St. Kulbis, S. J. ir A. Rinkūnas.
Nuotr. J. Karasiejaus

šviesa, ir geltonas spindulių pluokštelis išsitiesė sniege ir atsirėmė į patvorės pusnį. Niekas, rodos, ne nematė, kad būtų kas į Adomo trobelę įkiūtinęs. Visų kaimynų akys spinksėjo pro nušildyto ledo skylutes, kurių kiekviename langelyje buvo ne po vieną.

Kas gi iš tikrųjų dėjosi senio Adomo lūšnelėje? Gailutė pastatė aprūkusią, pažaliavusią lempą ant stalo kampo ir degtukus įsidėjo į krepšelį.

— O, Viešpatie, kaip čia šviesu... kaip danguje, — girgžtelėjo Adomo krūtinėje linksmi žodžiai, seniai besakyti. Ir jis pats, tartum savo džiaugsmo ir balso nusigandęs, papurtė galvą ir be valios nurijo skanią pasitenkinimo seilę.

— O čia, štai, gerų vaikų dovanėlės jums, — tarė Gailutė, kraudama iš krepšelio riešutų, sausainių, obuolių, gerą gabalą saldaus, pertepto pyrago, džiovintą sūrį ir plotkelę.

Adomo džiaugsmas buvo didelis ir tyras — jis verkė. Ašaros pačios riedėjo nesuvaldomai, ir jam darėsi gėda dėl savo paties jautrumo. Už ką jam visa tai? Jis jau daug metų gulėjo čia vienas, vargšų kaimynų maitinamas virtomis pupomis ir atliekama bulviene. Niekas jo nenorėjo, o pačios gailestingiausios moterėlės beveik kasdien viena kitą klausdavo:

— Na, sakyk, kaimynėle, ar dar senis Adomass nemiręs?..

Ir tai buvo beveik viskas, ką apie jį kaimynai norėjo sužinoti. Dabar gi Adomo kambarėlyje dangus. Šviečia žibalinė lempa, o prie lovos tokios nematytos ir neragautos Dievo dovanos. Čia pat stovi Gailutė ir šypsosi ligoniui. Mergaitės akys pilnos laimės. Tai angelo akys, tai retas sapnų paveikslas.

— Šiandien Kūčių vakaras ir leiskite man kurį laiką pas jus pabūti. Imkite, kas patinka. Ragaukite. Štai plotkelė... Ji nulaužta jau. Aną dalį mes suvalgėm, šitą valgykite jūs, kad visi prisimintume žmonių meilę ir vienybę...

Senis Adomas girdėjo Gailutę šnekant. Jos balsas jam dabar buvo gražiausia bet kada girdėta muzika, jos žodžiai jam dabar reiškė visą gyvenimą, Kas gi iš anų niūrių ir tamsių vienatvės metų, kai gerieji kaimynai vien tik jo mirties telaukė. O viena geros širdies akimirka yra visas gyvenimas. Jos tikintis, verta kentėti ir gyventi.

Mielam broliui

s. ALGIUI BANEVIČIUI ir šeimai,

jo tėveliui mirus, reiškiame gilią užuojautą.

Bostono "Žalgirio" Tuntas
ir Tunto Vadija

Atlanto JAV rajono Maironio vardo stovyklos sesės vadovės. Iš kairės į dešinę L. Katauskaitė, B. Banaitytė, I. Treinienė, L. Bražėnaitė, G. Bartaitytė ir D. Venckutė. Nuotr. R. Bričkaus

LS Seserijos Tautinio Auklėjimo Skyriaus narės. Iš kairės į dešinę s. M. Kižienė, v.s. Iz. Jonaitienė, ps. M. Švarcienė. Stovi s. J. Koklienė ir fil. N. Kersnauskaitė.

Gailutė atrėmė sunkias, prakaituotas pagalves į lovos galą. Nemalonus kvapas dvelktelėjo į ją, kai senis sunkiai į jas rėmėsi, graibaliodamasis sudžiuvusiais pirštais lovos pakraščiuose.

Senis Adomas jau daugelį metų gulėjo paralyžuotas atsiverusiomis žaizdomis ir skaudamais šonais. Bet jo akys buvo gyvos. Apsipratęs su savo likimu, savo vargana buitimi niekam nesiskundė ir nemanė, kad dažnos užuojautos būtų lengvinę jo dienas. Bet šiandien viskas buvo nepaprasta. Vietoj kaimynės Felicijos, pražilusios kaip nunokęs ridikas storulės, kuri jį dažniausiai lankydavo ir virtų pupų atnešdavo — atėjo šmaikšti mergaitė ir atnešė niekada nelauktų dovanų.

— Iš kur gi tamstytė? — aprimęs ir apsivertęs paklausė senis ir tuoj sumetė pridėti — tokiais gražiais rūbeliais pasipuošusių mergaičių mūsų gatvelėje niekada nemačiau.

— Dėde Adomai, jei jūs man dėkingas, kad aš čia atėjau, prašau nieko neklausti. Tebūnie man atpildas, kad niekas apie mane nežinotų.

— Kaip gi aš būsiu nedėkingas, kaip gi .... aš melsiuosi ... užauk didelė, būk sveika ir laiminga ...

Kažkur amtelėjo šuo. Skardus balsas nubėgo sniego laukais iki miško ir dusliu aidu pasinėrė pusnyse. Bažnyčios varpui užimti plazdenančią tylą dar buvo per anksti.

Pasakyk, miela sese, ar tu nebuvai senio Adomo trobelėje ?..

Alvydas Tautkus

ŽIEMA

Kazys Bradūnas

Tą baltą adventą,
Kai sustojo upeliai,
Ežerą nugrindė ledas,
Atėjo žiema,
Paskutinį girių atodūsį
Paversdama šerkšnu.

Tą baltą vakarą,
Kai nutilo laukai,
Kritusius pridengėm drobe,
Apklojom rudine.
Taip sniegas apkloja lygumas,
Taip debesys dangų — — —

Ateik, pavasari,
Įpūski gruodan šilumą
Ir mirusius palaidok
Senolių apeigom.

Toronto Maironio vardo stovyklos vadovai-vės, apsupę atvykusius gen. konsulą Kanadai dr. J. Žmuidziną, ponią ir kun. P. Ažubalį.

Nuotr. J. Karasiejaus

Sesė iš Sibiro pasakoja

(Jūrų skautė Laimutė Teišerskytė, 12 metų, prieš 2 metus atvykusi į Kanadą Toronto skautų-čių skautoramoje papasakojo savo prisiminimus iš gyvento laiko Sibiro ištremime. **Red.**)

Sesė draugininkė prašė papasakoti jums apie Sibirą. Namie jūs dažnai girdite kalbant apie į Sibirą išvežtus jūsų tėvelių gimines. Kai rusai-komunistai okupavo Lietuvą, jie išvežė į Sibirą daug lietuvių, o taip pat ir mano tėvelius. Tėveliai pasakoja, kad daug lietuvių ten mirė badu, nuo šalčio, o kiti mirė, besiilgėdami gimtosios žemės.

Sibiras yre Azijoje, labai toli nuo Lietuvos ir nuo Kanados. Aš gimiau pačioje Sibiro šiaurėje, Arktikoje. Ten žiema būna labai ilga — 9 ar 10 mėnesių. Vasaros tėra tik 2 ar 3 mėnesiai. Vasarą visa laiką šviesu — saulė vis eina ratu. O žiemą 3 mėnesius visai tam su, vis naktis ir naktis.

Kai gyvenome Sibire, aš buvau dar maža ir visko neprisimenu. Prisimenu, kad buvo daug sniego ir buvo labai, labai šalta. Kartais šaltis taip kąsdavo veidą ir kojas, kad sustingdavo beveik į kaulą. Prisimenu, kai tėvelis žiema grįždavo apšerkšnijęs, baltutėlis, kaip Kalėdų senelis.

Ten Sibiro šiaurėje, nėra gerų kelių, nėra automobilių ir arklių. Ten važinėjama šunimis. Pakinko į rogutes 5 ar 6 šunis, o jei kas turi, ir visą 12, ir važiuoja per sniegus į žvejybą ar kitur. Tėveliai irgi buvo užsiauginę šunų. Tėvelis ir mane kartais pavežiodavo.

Geriausiai prisimenu mūsų šuniuką "Družoką". Labai jį mylėjau. Jis su manim žaisdavo ir mane saugodavo. Kai tėvelių nebūdavo namie, jis ateidavo manes parsivesti iš vaikų darželio. Jis neprileisdavo kitų šunų ir svetimų žmonių.

Kai gyvenome Sibire, tėveliai daug pasakodavo apie Lietuvą, ir aš labai norėjau pamatyti ją. Vieną vasarą tėveliai leido man su viena ponia skristi į Lietuvą pas gimines. Tačiau, kai reikėjo, prieš lipant į lėktuvą, atsisveikinti su mamyte ir tėveliu, man pasidarė graudu ir baisu su jais skirtis. Ėmiau verkti. Tėveliai nebeišleido. Daugiau niekad nesiskyrėm.

Gerai atsimenų, kaip tada, naktį, grįžom namo per tankų mišką. Tėvelis ėjo pirm, paskui aš, o mamytė paskutinė. Kelias buvo ilgas, kokios 7 mylios. Staiga pamačiau, iš visų pusių kažką, lyg žiburėliu, šviečiant. Išsigandau ir surikau. Maniau, kad vilkai mus užpuolė ar vaiduokliai ėmė rodytis. Ir žinote kas buvo? Švento Jono vabalėliai. Mamytė paėmė kelis ant delno ir man parodė. Kitą dieną visi juokėmės iš vilkų ir vaiduoklių. Po metų tėveliai gavo leidimą, ir visi trys grįžom į Lietuvą iš to paties aerodromo. O šiandien čia man taip smagu turėti tiek daug sesių ir brolių.

Kanada yra mano ketvirtas kraštas. Ir daug kalbų teko mokytis. Sibire išmokau rusiškai, gyvenant Lenkijoje reikėjo mokytis lenkiškai, o čia, Kanados mokykloje mokausi anglų kalbos. Bet namie mes visuomet kalbėjome ir kalbame tik lietuviškai.

Toronto Maironio vardo stovykloje susitiko ps. St. Ilgūnas iš Rochesterio su stovyklos viršininku ps. F. Mockumi iš Toronto.

Nuotrauka Č. S.

Skautija Pasaulio Pašto Ženkluose

Skyr. tvarko ps. R. Pakalnis, 20 Oak Leaf Dr., Waterbury 8, Conn.

Pašto ženklas, kuriame parodyta popierio gamyba (Kanada, 1956)

PASIKALBĖJIMAS APIE PAŠTO ŽENKLUS

11. Popieris

Pašto ženklams spausdinti vartojamas geras, baltas skudurinis, arba su žymia skudurų priemaiša popieris. Popieris gali būti įvairaus storumo: pradedant storoku, vadinamu kartoniniu, iki labai plono, vadinamo peliurinio ar cigaretinio popierio. Tik karo ar pokario metais, kada sunku gauti gero popierio, pasitaiko pašto ženklų, spausdintų ant blogo, dažnai net laikraštinio popierio (Lietuva 1918 - 19, Lenkija 1945, Rusija 1915). Toks popieris laikui begant paruduoja arba nuo drėgmės pasišiaušia.

Popieris, kaip sakyta, būna baltas, kartais jo viršutinė pusė nublizginta (glancuotas), tačiau gana dažnai pasitaiko ir pašto ženklų, spausdintų ant vadinamo kreidinio popierio (su žymia kreidos priemaiša). Toks popieris yra lygus, blizga ir ant jo spausdinti paveikslai išeina labai gerai. Ypatingai daug tokio popierio yra vartojusi Portugalija sau ir savo kolonijoms.

Be balto, popieris gali būti ir spalvotas — raudonas, geltonas, žalias, mėlynas (arba jų atspalviai). Ant spalvoto popierio daug pašto ženklų yra išleidusi prieš I Pasaulinį karą Anglija sau ir savo kolonijoms. Popieris gali būti kiaurai dažytas, arba tik jo viršutinė pusė (Latvija 1923 - 25).

Toliau: popieris būna švarus arba turi vandens ženklus. Vandens ženklų būna įvairių. Apie juos pakalbėsime kitą kartą. Pasitaiko popierio, išmušto išilgai siauromis šviesiomis juostelėmis (angliškai — wove paper). Šitos juostelės nelaikomos vandens ženklais.

Šveicarija spausdina ženklus sau ir kitiems ant popierio, kuriame yra įmaišyta trumpų spalvotų šilkinių gijelių (juodų, raudonų, žalių). Toks popieris angliškai vadinamas granite paper. Kartais pasitaiko popierio su žymia šilko priemaiša (Nepalas). Vengrija neseniai išleido pašto ženklų, spausdintų ant plonyčių aluminijaus lapų.

Ant. Bernotas

AUSTRIJA

Švęsdami savo skautybės 50 metų auksinį jubiliejų, š.m. spalių mėn. 5 dieną Austrija išleido vieną pašto ženklą, tuo pagerbdami savuosius skautus.

40 x 30 mm žalios spalvos ženklas, vieno ir pusės šilingo vertės savo piešinyje vaizduoja kairės rankos skautišką pasisveikinimą su skautų lelija ženklo centre.

Ženklo projektą paruošė Adalbert Pilch. Graviravimo darbus atliko Georg Wimmer. Po 50 ženklų viename lape, 3.000.000 ženklų atspausdino Austrijos Valstybinė Spaustuvė.

Tos pačios dienos proga Vienoje buvo surengta skautiškų pašto ženklų paroda. Už geriausius ir pilniausius rinkinius, aukso medalius gavo austras ir amerikietis Harry D. Thorsen, Jr., kuris išstatė parodon visus pašto ženklus su Baden-Powell atvaizdu ir pilną rinkinį skautiškų pirmos dienos vokų bei pasaulio skautiškų markių (seals) rinkinį. Tarpe jo rinkinių visų dėmesį traukė garsusis Mafeking vokas, štampuotas pergalės antspaudu ir Baden-Powell atvaizdu pašto ženklu.

TAUTINĖ PAŠTO ŽENKLŲ RINKIMO SAVAITĖ buvo paskelbta 1962 metais, lapkričio mėn. 12-18 d.d. Šių metų minimos savaitės tema buvo pasirinkta "Space" pagerbimui ne vien tik amerikiečių astronautų, bet ir visų tų, kurie bet kuo prisidėjo prie tyrinėjimo darbų.

Ta proga New-Yorke 71 Infantry Regiment Armory buvo surengta didžiulė pašto ženklų paroda.

TURKIJA, švęsdama savųjų skautų 50 metų auksinį jubiliejų išleido tris pašto ženklus.

Saliutuojantieji du skautai 105 kurų vertės - 700.000 ženklų, du skautai su vėliava 60 kurų vertės - 700.000 ženklų, ir skautai kuriantieji laužą 30 kurų vertės - 700.000 ženklų. Pašto ženklų išleidimo data: 1962 m. liepos mėn. 22 d. Paštuose buvo pardavinėjami iki 1962 m. lapkričio mėn. 22 d. Paštinės vertės galiojimo laikas: 1965 m. gruodžio mėn. 31 d. Atspausdinta Istambule po 100 ženklų viename lape. Ženklai daugiaspalviai. Ženklų dydis 26 x 36 mm.

SKAUTŲ AIDAS
MŪSŲ MAŽIESIEMS.

Skyrių tvarko ps. M. Vasiliauskienė, 51 Smithfield Dr., Toronto 18, Ont., Canada

KALĖDŲ MĮSLĖ

S. Džiugas

Kas gi žiburiuoja
Naktį uždegta?
Saugo ir globoja
Ją ranka šventa.

Vai kodėl šią naktį
Taip tylu, ramu,
Nors ne mūsų žemė -
Nėr gimtų namų?

Arba kam našlaičius
Vakare vėlai
Pasakoj užmigdė
Dievo angelai?

Ir kodėl sapnuoja
Tūkstančiai vaikų:
Žaisliukus, eglutę
Lietuvos miškų?

Kas užgimęs žemėj
Mūs širdy gyvens,
Nepabūgęs šalčių,
Nebijos rudens?

KALĖDŲ DOVANA

Saulius jau seniai žiūri į vienišą didelę žvaigždę balzganame šiaurės danguje. Dega ji ramiai, vienodai. Kai Saulius prisimerkia, ir žvaigždė, rodos, prisimerkia, lyg kokia sena gudri akis. O atokiau kaip bičių spiečiai mirga būriai mažų žvaigždelių. Saulius bando jas suskaityti. Viena, dvi, trys ... dešimt... penkiolika... Bet jis vieną praleido, iš kažin kur atsirado kita. Susimaišė visai, neteko kantrybės ir metė skaičiuoti. O akys nuklydo į plačius, melsvu blizgesiu spindinčius, laukus.

Kokia giedri Kalėdų naktis!

O tuojau pat už tvarto juoda giria. Eglės subridusios į pusnis, sumerkusios šakas į sniegą. Tankmėse slapstosi vilkai, lapės ir maži kiškeliai.

Nuo miško atbrenda kažin kas didelis, sulinkęs, net sniegai į šalis lekia. Prie tvarto sustoja, nusidaužo kojas. Saulius jį pažįsta.

- Mama, eigulys Vaitkus ateina!

Tai senas eigulys, labai daug metų pragyvenęs, išvaikščiojęs visas apylinkės girias. Pažįsta jis visus žvėris ir paukščius. Turi dvivamzdį šautuvą, bet juo nieko nešaudo.

- Būkite pasveikinti! - sveikinasi. Pa-

Smagu ir žiemą iškylauti. Bostonas. Nuotr. A. Lapšio

stato į kampą storą gumbuotą, kaip arklio koja, lazdą, pasilenkęs šnypščia, pešioja iš ūsų ir kailinių apykaklės ledo gabaliukus.

Mama jį nurengia, sodina. Tėvelis išeina kamaron alaus.

- Ale tai žiema, - kalba eigulys. - Tiek sniego privertė! Pas mane kiškiai vis ateina pasiskolinti kastuvų.

- Kam, dėde, jiems kąstuvai? - nustebęs klausia Saulius.

- Takams atsikąsti ... Ir trobas jų visai užpūstė, nė kaminų nematyti. Ar tu nežinai, kad kiškiai girioje turi trobas? Šalta dabar jiems ten lindėti, po dvejus kailinius apsivelka, bet ir tai negelbsti. - Atsigėręs alaus ir nuvalęs nuo ūsų putas, kalba Sauliui toliau: - Aną dieną kiškiai alų beverdą. Sakau, duokit ir man paragauti. Aš su jais gerai sugyvenu, jų nešaudau - tai ir davė. Išgėriau stiklinę, ir kaip mat galva apsisuko.

Kokių keistų dalykų žino tas senis Vaitkus! Saulius yra valgęs kiškio kopūstų. Jie rūgštūs, ir čiaudulys ima jų paragavus. Matė paupyje kiškių pirtį, vasarą dirvonėliuose suželia jų linai.. Bet kad kiškiai darytų alų - niekada negirdėjo.

Lauke kažkas sprogsta, net visi krūpteli. Šaltis plėšo sienas. Atitirpęs stiklas vėl palengva traukiasi gyslota ledo plėvele.

Senas laikrodis trobos kampe sukrebždа, suburzgia ir lėtai muša valandas. O po to vėl vienodai žingsniuoja: tik-tak, tik-tak. Jis neskuba. Jam nėra ko skubėti - taip gera šiltoje troboje, kur ramiai šnekučiuoja žmonės. Tėvelis kurį laiką pasiklauso lyg laukdamas, ar laikrodis neskambtels dar sykį ir sako:

- Devynios.

- Žiūrėk, kad nepražiopsotumei Kalėdų Senio, - kalba eigulys Sauliui. - Kai tik pamatysi ateinant, tuoj pasakyk.

- O kaip jis atrodo?- klausia berniukas.

- Kai pamatysi tokį senelį brendantį per pusnis, tai ir bus Kalėdų Senelis. Jis raudonai apsirengęs, ant pečių nešasi krepšį. Tame krepšyje žmonių laimė. Kas dvylikos nepramiega, tą Kalėdų Senis apdovanoja. O kas gauna iš jo laimę, tam tik reikia ko nors panorėti, ir tuoj viskas atsiranda. Kai aš dar buvau jaunas, labai norėjau medžioklinio šautuvo. Gavau iš Ka-

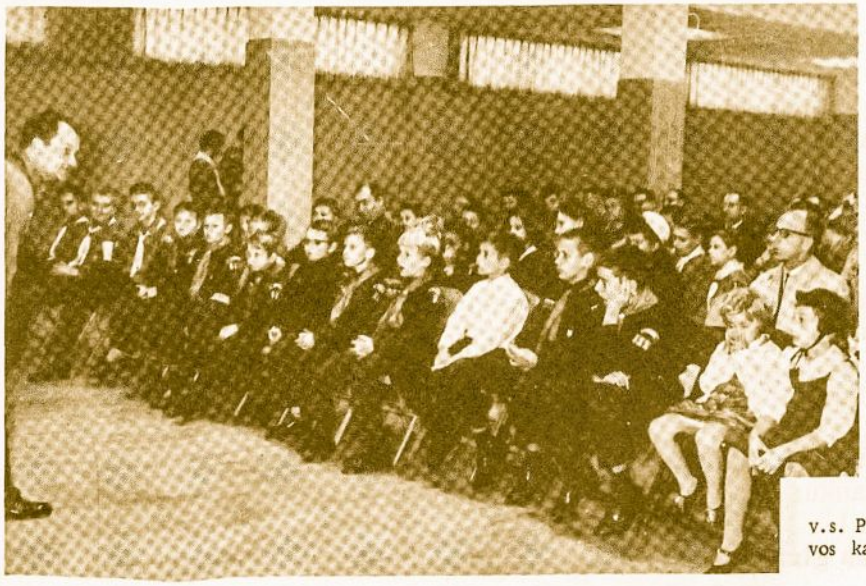

v.s. Pr. Karalius pasakoja mažiesiems apie Lietuvos kariuomenę. Clevelandas.

Nuotr. Vl. Bacevičiaus

lėdų Senio laimę, ir atsirado man medžioklinis šautuvas ... Tik reikia nepramiegoti.

Saulius dabar neatsitraukia nuo lango. Mama jam paduoda pyrago riekę su sviestu. Pamatęs vaiko rankose valgį, nuo mūro nušoka katinas Murkus. Jis glaustosi, žiūri į akis, prašo pyrago. Tačiau gavęs, tik sviestą nulaižo, ir vėl murkdamas prašo, kiša savo ūsuotą snukutį Sauliui prie veido.

Ak, kad tik greičiau ta dvylikta ateitų! Jis būtinai lauks Kalėdų Senio. Tegul jis jam padovanoja dviratuką, tokį kaip Rimgailų Tomo. Tėvelis dar vasarą buvo žadėjęs, bet iki šiol dar nenupirko ...

Kad tik tas Kalėdų Senis iš tikro nesušaltų, - bijo Saulius. Tegu tik jis greičiau ateitų - įsileistų į pirkią, sušildytų. Jis vis klausia, kiek dar laiko iki dvyliktos. Bet tas senas kerplėša laikrodis visai neskuba, nieko jam nepadarysi. Ten, kur pačia pamiške eina kelias, iš vienos pusės užgožtas snieguotu eglių kažkas juoduoja. Atrodo lyg koks taškelis, lyg žmogus ar vežimas. Sauliui net akys paskausta nuo įtempto žiūrėjimo. Pagaliau jis prisimena, kad toje vietoje yra medžio stuobrys, apdegintas piemenų.

Žvaigždės, sustojusios prie lango, žiūri Sauliui į akis. Palengva jos ima merktis, merktis, kol visai išnyksta.

- Sauliau, tu miego nori, - sako mama, - eik į lovą.

Ne, jeigu jis laukia Kalėdų Senio, tai lauks. Tik kad akys vėl merkiasi, merkiasi, ir ... visus laukus užtvindo rūkas. Už lango stovi Murkus. Tik jis dabar labai didelis, prasižiojęs kaip vilkas, o ūsai - it šluotraižis. Apsiavęs auliniais batais, iš po šiltų kailių lyg riešutas kardas kyšo uodega. Jis pagriebia Saulių, iškelia pro langą ir vedasi keliu.

- Kur mes einame, Murkau? - klausia jį Saulius.

Katinas jam kažin ką norėjo sakyti, bet pakilo stiprus vėjas, susimaišė dangus ir žemė. Aplinkui sumirgėjo žvaigždės. Vėjas sugriebė Saulių ir neša kažin kur.

- Murkau! - šaukia jis, bet draugonė balso.

- Sauliau, laikykis! - išgirdo jis eigulio balsą. Bet tas balsas buvo tik pratįsas, labai panašus į pūgos kauksmą. Baisu net klausytis. Pro šalį lėkė pilki debesys, kaip dideli kudloti šunes. Aukštos pušys linko prie žemės ir viršūnėmis šlavė pusnis.

Paskui pajuto, kad jis ne vėjo nešamas, o rogėmis važiuoja. Ir žirgai, žirgai kokie! Pasagomis taip kerta į kietą kelią, kad usnys lekia lyg nuo kalvio priekalo. O jam baisu, kad neįkristų. Jis laikosi vadžių. Bet jas traukė iš rankų ir Saulius niekaip jų neišlaikė. Rogės apvirto, ir jis suriko.

- Nebijok, nebijok, - tarė jam senelis, nusiimdamas nuo pečių nešulį. - Aš esu Kalėdų Senis. Ko tu šauki?

Saulius stovėjo ant kelio, o prieš jį buvo senelis. Jo rūbas buvo raudonas, visas nusagstytas blizgučiais.

- Daug kiemų ir miestų aš aplankiau, - kalbėjo senelis. - Bet mažai radau vaikų, kurie nemiegotų ir manęs lauktų. Užtai, kad tu atėjai manęs pasitikti, aš tau padovanosiu laimę. Jei kas nesiseks, jei norėsi kokio daikto - atsilaužk trupinėlį laimės ir turėsi. O jei turi gerą širdį, tai ir kitiems žmonėms gali nelaimėje padėti. Be to, kai atiduosi kitiems, neteksi pats.

Tai pasakęs, senelis įspaudė Sauliui į rankas keistą dėžutę, o pats dingo. Ta dėžutė švietė šviesiau už žvaigždę, net akis skaudėjo pažiūrėjus. Saulius apsisuko ir ėjo tuo pačiu keliu atgal. Žiūri - čia jau ne kelias, o tanki giria. O šaltis spaudžia taip, kad net giria traška. Bet Sauliui visai nešalta. Ta žvaigždė jo rankose skleidžia šilumą, kad nors marškinius atsisags-

tyk. Išgirdo eglėje kažin ką čypsint. Tai buvo mažas paukštelis. Jis gailiai verkė ir Sauliui suspaudė širdį.

- Kas tau yra, paukšteli? - paklausė jis.

- Bėdos spaudžia. Žmona mano sušalo. Greitai ir aš, turbūt, mirsiu nuo šalčio ar bado.

Sauliui pagailo paukštelio. Jis atlaužė trupinėlį laimės ir padavė. Paukštelis suspurdėjo ant šakos ir linksmai pragydo.

- Man ir šilta ir sotus esu! Kaip gera! Ateikite visi žvėrys ir paukšteliai!Čia yra toks žmogus, kuris dalina laimę.

Suūžė, sulingavo giria. Iš visų pusių bėgo žvėrys, švilpė paukščių sparnai. Visokiais balsais skundėsi - baisu klausytis. Vieni buvo nuskriausti stipreniųjų, kiti sušalę ir alkani, treti dejavo nuo medžiotojų padarytų žaizdų. Ką gi darys Saulius - jis laužė Kalėdų Senio dovaną ir dalino visiems.

"Geriau, kad jau iki pat namų nesutikčiau nelaimių, paskui dviratukui nebeliks" - galvojo jis, pamatęs, kad taip daug išdalino.

Bet kai tik jis išėjo iš miško ir pasiekė savo kaimą, kalvio troboje išgirdo verkiant. Kalvis sėdėjo ant suolo, susiėmęs rankomis galvą. O vaikai verkė, sutūpę prie krosnies, kur ruseno ugnelė. Troboje buvo niūru ir šalta.

- Mūsų mamytė mirė! Nebėra mamytės, - kukčiojo mažyliai.

Saulius prisiminė, kad prieš keletą dienų mirė kalvienė. Visuose namuose buvo gedulas ir ašaros. Jis atlaužė trupinėlį laimės ir apdalino visus. Kambarys iš sykio nušvito, nušvito ir visų veidai. Židinyje linksmiau suūžė ugnis.

- Štai koks tu geras berniukas! - kalvis pakėlė Saulių ir pabučiavo. - Ateik kada, kirvuką padarysiu.

Išėjo Saulius į kelią - sutiko kerdžių Matą. Eina jis nuleidęs galvą, liūdnas. Saulius paklausė, kas jam yra. Kerdžius atsakė, kad iš bandos dingusi avis.

- Praganiau avį, - dejavo jis, - gėda dabar man prieš žmones. Einu į pasaulį ir daugiau čia nebeparodysiu akių ....

- Neliūdėk senelį. Šit aš tau duosiu trupinėlį laimės ...

Vos tik senelis paėmė trupinėlį, jie abu pagiryje išgirdo bliaunant paklydusią avį.

- Eik šen, vargšele, - sušuko kerdžius, - aš tavęs ieškau.. Koks aš laimingas!

Išsiskyręs su senuku, Saulius pamatė, kad jam pačiam iš dovanos beliko tik viena kruopelė. Kažin ar pakaks dviratukui?... "Ne, dabar niekam neduosiu. Einu tiesiai namo, kad nieko nesutikčiau", nutarė jis.

Bet mokyklos kieme jis pamatė vaikus. Visi žaidė, o mažoji Onutė nuskriausta verkė. Pagailo Sauliui Onutės, ir padavė jai paskutinį trupinėlį. Šūkaudami juos apsupo draugai. Abu įtraukė į ratelį, ir visi linksmai sukosi. Rateliu sukosi ir kiemo tvoros, ir medžiai, ir šulinio svirtis šoko, žvangindama prikabintu kibiru. Saulius taip užsižaidė, taip jam linksma ir gera, kad visai negailėjo išdalintos dovanos. Jis tik sukosi, sukosi ir pajuto, kad kyla su visu rateliu aukštyn ir ... nubudo. Ilgai trynė akis, nesuvokdamas, kas atsitiko, ir kur jis yra.

- Sauliau, Kalėdų Senį pramiegojai, - tarė mama, - o jis tau dovaną atnešė!..

Ir išvežė iš pastalės blizgantį dviratuką. Lygiai tokį kaip Rimgailių Tomo.

P. LIUKAITIS

V. KOSCIUŠKOS piešt.

UŽSIGOBUS skara pūkine,
Atkeliauja senutė žila
Ir visur, lyg senam malūne,
Šluoja miltus sijono pala.

Atsisėdus prie sodo obels,
Ji ant girnų linguos per naktis.
Gruodo girnom daug miltų primals
Ir rytais ant laukų išbarstys.

Išraižys ant pirkutės langų
Įvairių įvairiausias gėles.
Ir drignes ant mėnulio ragų
Ji padžiaus, lyg gelsvas skareles.

O šiaurys, kaip vežėjas smagus,
Ją važios per pusnynus risčia. —
Laumių puotai ji veš pyragus,
Lyg dosni žilagalvė svočia.

UŽDAVINYS NR. 1.

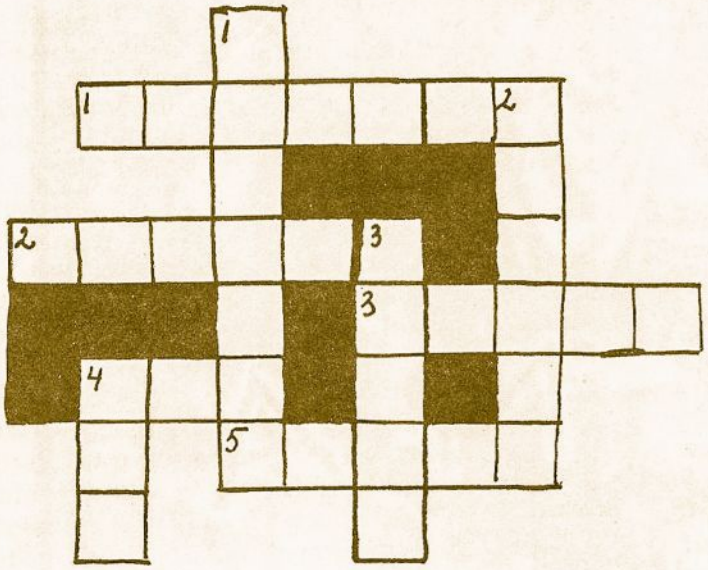

Išilgai:

1. Išėjęs iš vilkiukų, berniukas tampa ...
2. Nakties paukštis
3. Medis
4. Gyvulys, kuris loja
5. Spaudžiamas iš varškės.

Žemyn:

1. Šventė švenčiama gruodžio 25 d.
2. Pirmas metų mėnuo
3. Kas būna, kai smarkiai lyja su dideliu vėju.
4. Tas pats kaip ir Nr. 4 išilgai.

ATSAKYMAI Į LAPKRIČIO MĖN. UŽDAVINIUS:

1. Varna
2. Yla
3. Trakai
4. Asilas
5. Ūsai
6. Trumpai
7. Alus
8. Sekmadienis

Pirmosios raidės sudaro Lietuvos Didžiojo Kunigaikščio Vytauto vardą.

UŽDAVINYS NR. 2.

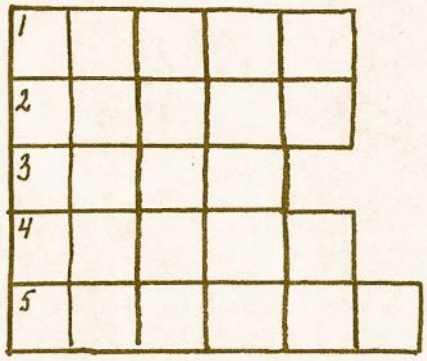

Išilgai:

1. Metų laikas
2. Ne trumpas, bet .....
3. Medis puošiamas Kalėdų metu
4. Zuikio mėgiama daržovė
5. Geltonas metalas.

Žemyn:

1. Tas pats kaip ir išilgai.

UŽDAVINYS NR. 3.

ĮSPĖKITE ŠIUOS ŽODŽIUS

1. Ciusok
2. Dokelas
3. Nodava
4. Taslis.
5. Legė

Dalis žiemos iškylautojų. Bostonas. Nuotr. A. Lapšio

PASKUTINĖ PREMJERA

Verutė pažvelgė į laikrodį virš kasos, rašydama paskutinę sąskaitą už plaukų plovimą ir šukavimą. Jau po penktos! Taip visuomet atsitinka dienomis, kada turi laisvą popietį ir susitari su draugėmis! Jei pasiseks, Verutė dar suspės nuvažiuoti namo, persirengti ir dalyvauti sueigoje. Žinoma, į krautuvę nueiti jau nebebus laiko, tas dalykas liks kitai dienai.

- Tikras vargas, - pagalvojo Verutė, paduodama klijentei sąskaitą ir nusišypsodama jai profesine šypsena, kuria kiekviena ponios Vandos tarnautoja turėjo šypsotis.

Diena iš pat ryto buvo netikusi. Dvi vyresnės kirpėjos dėl ligos neatėjo, ponia Vanda be priežasties pyko, ir vargšė naujoji mokinė, kurią Verutei priskyrė, vos atėjusi rytą sugadino džiovintuvą ir visą laiką verkė.

- Košė, košė iš pat ryto, štai, kas šiandien buvo, - sumurmėjo Verutė, bėgdama į savo skyrelį ir imdama tvarkyti jį rekordiniu greitumu. - Monteriai po kojomis, kukčioją vaikai raminti, išlepę klijentai - tai smagumas! Dėkui Dievui, kad vakarą būsiu laisva ir galėsiu viską pamiršti.

Verutė padėjo paskutinius du buteliukus į vietą ir staiga atsisuko.

- Dzin,dzin, - suskambėjo prie jos skyriaus durų.

- Ar tu, širše, turi man trukdyti? - karčiai atsiduso Verutė ir nuėjo į viršininkės kabinetą. Niekas nedrįstų neklausyti ponios Vandos ir, nors Verutė jau seniai išmoko savo amatą, ji vis dar tebevengė ponios, kuri visuomet pasirodydavo nepatogiausiu momentu ir nesigailėdavo aštrių, nors ir pamokančių žodžių.

Nejučiom Verutė pataisė savo ir šiaip jau dailiai sudėtus plaukus ir pabeldė į kabineto duris.

- Tamsta mane kvietei? - ramiu balsu paklausė ji ponios, nors krūtinėje virė nekantrumas.

Ponia Vanda pakėlė galvą nuo popierių, kuriuose ji kažką rašė.

- Taip, panele Vera, aš skambinau. Ar galėsi man šį popietį padėti? Rodos, tamsta laisva? Taip, bet, gal, pasirinksite kitą popietį. Panelė Julė ir ponia Stasė serga, ir man labai sunku verstis. Ak, vėl tas telefonas - prašau. palaukti, kol pakalbėsiu. - Ponia nukėlė ragelį. - Taip, taip, labą dieną, čia aš pati, panele Rainyte. Ką tamsta sakai? Negali būti ... Kokia nelaimė. Kas tamstą šukavo? Panelė Julė? Ji šiandieną serga ...

Ponia Vanda nutilo, tuo tarpu balsas telefone vis labiau karščiavosi.

- Man labai, labai nemalonu, panele Rainyte ... Tikrai negaliu suprasti, kas atsitiko ... Mes, žinoma, atitaisysime savo klaidą ... Aš pažiūrėsiu, kada mes laisvos ...

Ilga kalba pertraukė ją. Ponios Vandos veidas suakmenėjo.

- Atsiųsti mergaitę į Tamstos namus? Dovanokite, to mes negalėsime šiandien padaryti ... Bet mes kaltos ... aš ką nors sugalvosiu ... ką tik atėjo panelė Verutė, kuri turėjo būti laisva šį popietį ... gal ji mums patarnaus ...

Ponia Vanda uždengė ragelį ranka ir pažiūrėjo į Verutę.

- Čia skambina artistė, panele Rainyte. Ji sako, kad jos pusmetinis netikęs, ir jos plaukai panašūs į šieno kupetą. Ji šįvakar turi vaidinti, ir aš bijau, kad ji dėl plaukų nusižudys ir po to pakeis kirpyklą. Tai būtų didelis nuostolis, nes ir kitos artistės, jos įkalbėtos, nueitų kitur. Tamsta turėsi eiti, nėra kitos išeities, panele Vera.

Minutę Verutė svyravo. Kodėl ji negalėjo užsispirti ir neiti? Juk ir ji žmogus? Bet pareigos jausmas nugalėjo, ir ji palenkė galvą.

- Aš eisiu, ponia Vanda. Pasistengsiu patarnauti panelei Rainytei.

Ponia Vanda nusišypsojo ir nuramino klijentę aname laidų gale.

Panelė Vera sutiko palikti, ir ji tuojau nuvyks pas tamstą. Tamsta galite būti visiškai rami.

Toronto Maironio vardo stovyklos sesės vadovės, stovyklos pasisekimo priežastis ...

Nuotr. St. Dabkaus

Verutė sudėjo savo įrankių lagaminėlį, apsivilko ir sėdo į autobusą. Pirmą kartą per trejis metus ji galvojo apie ponią Vandą, kaip apie žmogų, ne tiktai viršininkę.

- Kažin, kaip jai pasisekė įsteigti tokią didelę kirpyklą? Sako, kad ji pradžioje nieko neturėjusi. Ar ji turi vaikų? Kokie jos namai?

Paskui jos mintys ėmė suktis apie panelę Rainytę. Kaip ji iš arti atrodys? Ji, rodos, nebejauna. Ji pikta, visos artistės turi kapryzų... Bet užtat niekas taip gražiai nevaidina. Teatras visuomet išpirktas.

Autobusas sustojo reikiamoje stotyje, ir Verutė iššoko. Teko pereiti trumpą gatvę, pasikelti plačiais laiptais, ir mergaitė atsidūrė prieš artistės namus.

- Ko tamstai reikia?

Panelė Rainytė pasisuko į kabineto duris, ir jos balse skambėjo nepasitenkinimas. Verutė pamatė, kad ji dėvėjo žalio aksomo suknelę su plačiom rankovėm ir kailių apykakle, kuri pabrėžė jos dailų, išblyškusį veidą ir tamsius plaukus. Jos kojas puošė suknelės spalvos patogūs bateliai, kuriuose jos atrodė nepaprastai mažos.

- Ponia Vanda mane atsiuntė pas tamstą, - atsakė Verutė ir nusišypsojo. - Jeigu Tamstos sušukavimas tikrai nepasisekė, mes tai labai apgailestaujame. Bet aš tikiuosi galėsianti tamstai patarnauti.

- Ar tamsta mane šukuosi? - sušuko p-lė Rainytė. - Ką ponia Vanda įsivaizduoja: ji sugadina mano plaukus, kad aš panaši į negrę, o paskui atsiunčia man mergaitę. Tamsta mokinė, taip?

- Ne, - atsakė Verutė ramiai. - Aš nesu mokinė, bet kirpėja.

Kažkas gretimajame kambaryje tyliai susijuokė, durų užuolaidos prasiskleidė ir įėjo aukštas, žilas ponas .

- Nusileisk, mano ponia, - pasakė jis maloniu žemu balsu. - Tegul panelė tau padeda, nors aš nesuprantu, kodėl tas reikalinga. Man tavo plaukai atrodo visiškai gražūs.

Panelės Rainytės pyktis tuojau išnyko. Jos akys nusišypsojo, nors ji ir lyg pasipūtusi atsakė:

- Tau, žinoma, vistiek, kaip atrodau. Galėčiau paukščio lizdą užsidėti ant galvos, ir tu to nepastebėtum.

Ponas dar kartą tyliai nusijuokė, panelė Rainytė vėl nušvito, pažiūrėjusi į jį ir, pakvietusi Verutę sekti paskui ją, išėjo iš kambario.

Tada už jų suskambėjo fortepijonas, ir panelė stabtelėjo.

- Mes paliksime miegamojo duris atdaras, - pasakė ji. - Aš taip mėgstu muziką. Jis žino, kaip reikia nuraminti mano nervus. Jei pažįsti vienas antrą apie keturiasdešimt metų, žinai visas silpnybes, - artistė susijuokė ir atsisėdo prieš didelį veidrodį savo jaukiame žaliame miegamajame.

- Kaip aš atrodau? Sakyk, tamsta, kaip aš atrodau ? - paklausė ji, atidžiai žiūrėdama į savo paveikslą. - Esu panaši į seną raganą ir net dar baisiau.

Verutė nieko neatsakė, bet iškraustė savo įrankius ir, suvilgiusi artistės plaukus, ėmė jos galvą švelniai masažuoti. Po valandėlės panelės veido įtempimas atsileido, ir ji patenkinta atsiduso.

- Kokie malonūs tamstos pirštai, - pasakė ji. - Turėtumėte būti masažistė, o ne kirpėja.

Verutė atsakė, kad kirpėjos mokomos veido masažo ir kad jai ta sritis visuomet atrodžiusi įdomi. Tuo prasidėjo pasikalbėjimas, ir Verutė, kuri šiaip nemėgda-

Atlanto JAV rajono Maironio vardo stovykloje lankėsi LS Brolijos VSP jūr.s. Br. Juodelis. Čia jį matome apžiūrint Worcesterio skautų laimėtas gaireles. Šalia jo Atlanto rajono vadas s. V. Nenortas ir vadeiva s. V. Pileika. Nuotr. R. Bričkaus

vo pasakoti klijentėms apie save, šį kartą būtų mielai atskleidusi visą savo gyvenimo istoriją, kad išblaškytų pavargusią artistę, kuri jai kas minutę labiau patiko. Pasitikėjimas sukėlė pasitikėjimą, ir, kada Verutė papasakojo ėjusi mokytis kirpėjos amato, kad brolis turėtų lėšų lankyti muzikos mokyklą, panelė Rainytė sušuko:

- Ak, kaip tai gražu! Karolis tuo susižavėtų! Ar pažinote poną kabinete? Tai Karolis Andrionis, garsusis pianistas. Bet ką aš kalbu: tamsta negalėjote jo pažinti , juk jis ką tik grįžo iš Amerikos. Man atrodo, kad visi turi žinoti, kas jis yra, kadangi aš jį iš mažens pažįstu.

- Kaip įdomu! - sumurmėjo Verutė.

Bet panelė dar nebaigė kalbėti. Ji nusišypsojo ir pridūrė:

- Ką sakytumėte, jei ši premjera būtų paskutinė? Jei mesčiau artistės karjerą ir ištekėčiau?

- O, tai būtų didelis nuostolis , - sušuko Verutė. - Publika labai apgailestautų tamstos žingsnį ... Bet jeigu tamsta to norite ...

- Labiausiai už viską pasauly, - atsakė artistė. - Tamsta dar nesupranti, ką reiškia neturėti tikrų savo namų. Ką reiškia atsisakyti nuo savo gyvenimo, kad būtumei juokdariu.

- Bet labai dideliu juokdariu, - įterpė Verutė.

- Gerai, bet vistik juokdariu. Kasvakar ar beveik kas vakar eiti į teatrą, blogu oru, geru oru, sveikai ar nesveikai ir vaidinti, kad kitiems būtų pramoga. - Panelė atsiduso. - Prieš dvidešimt metų aš galvojau, kad visa tai labai svarbu. Man atrodė, kad turiu atlikti kažkokią didžią misiją. Aš Karolį išsiunčiau į Ameriką - jis išvyko ir tik šią savaitę ...

- Šią savaitę? - paklausė Verutė švelniai.

- Jis grįžo ir pasakė, kad ir užsispyrusiems žmonėms galima susitaikyti, ypač tokiems, kurių plaukai jau žilsta. Jis leis man vaidinti žiemos metu, jei norėsiu, bet vasarą mes keliausime užsienin arba ramiai gyvensime mažame namelyje, kurį jis nori mums nupirkti. Prie namelio bus obuolių sodas, ir mes turėsime bičių.

Artistė pažvelgė į veidrodį ir nustebo.

- Bet mano plaukai dabar visai neblogai atrodo, -

ji pagyrė Verutę. - Visas veidas pasikeitęs.

- Džiaugiuosi, kad panelė mano darbu patenkinta, - atsakė mergaitė kukliai ir pagalvojo sau "Laimė padaro žmogų gražesnį, kaip gražiausia šukuosena pasauly".

- Aš kažką atsimenu, ką ponia Vanda minėjo telefonu, - pasakė panelė Rainytė. - Rodos, šį popietį Tamsta turėjai būti laisva, ar taip? Aš duosiu tamstai du bilietus ir tamsta su broliu galėsite nueiti į premjerą.

Verutė širdingai padėkojo už dovaną ir linksma išbėgo namo.

Premjera apsvaigino Verutę. Sedėdama tokioje patogioje vietoje, kokioje ji niekad nebuvo sedėjusi, ji per visą vaidinimą neatkreipė akių nuo panelės Rainytės ir vis labiau ja žavėjosi. Ji pamiršo brolį šalia savęs ir visus kitus žmones aplinkui ir net per pertraukas nenorėjo pasijudinti iš vietos.

Pagaliau vaidinimas pasibaigė, ir publika be perstojimo plojo, reikalaudama, kad panelė Rainytė pasirodytų scenoje. Verutei to nepakako. Greitai apsirengusi ji išbėgo laukan, kad pamatytų artistę išeinant ir išvykstant namo. Prie šoninių teatro durų jau stovėjo laukianti minia.

- Panelei Rainytei automobilį, greičiau! - sušuko frakuotas ponas, išėjęs į laiptus.

Tada išėjo ir pati artistė, užsimetusi kailinius ant suknelės, kuria vaidino paskutiniame akte. Jos veidas buvo išblyškęs, bet, pamačiusi susirinkusius žmones, ji pakėlė ranką ir nusišypsojo.

- Į ligoninę, - sušuko frakuotas ponas šoferiui. - Spausk, kiek gali.

- Kas atsitiko? - paklausė Verutė durų sargo, visomis jėgomis prasiveržusi pro žmones.

- Ar negirdėjot? - atsakė jis nustebęs. - Atvažiuojant panelės automobilis susidūrė su autobusu ir ponas, kuris ją lydėjo, smarkiai nukentėjo. Jį nuvežė į ligoninę.

Verutę nupurtė šiurpulys. Kokia baisi katastrofa! O panelė Rainytė vaidino, lyg nieko nebūtų įvykę. Koks susivaldymas! Staiga, prieš Verutės akis kilo mažas namelis raudonu stogu ir obuolių sodu. Ji užsimerkė.

- - - -

Kitą dieną laikraščiai skelbė apie įvykusią nelaimę, bet davė viltį, kad nukentėjęs pasveiks. Kol sulūžę šonkauliai suaugs, galėjo trukti pora mėnesių, bet vis nebebuvo mirties pavojus.

Verutė ilgą laiką negalėjo pamiršti premjeros. Ji gėrėjosi panele Rainyte, kuri sunkią valandą taip narsiai laikėsi, kad niekas nepastebėjo jos sumišimo. Šis pavyzdys ragino nepasiduoti, nenustoti vilties, nors ir viskas atrodytų pralaimėta. Verutė suprato 8-to įstato tikrąją prasmę ir jį ypatingai pamėgo.

Pilkoji Pelėda

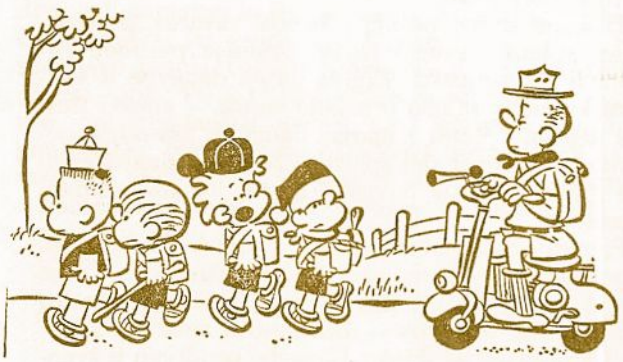

Vadovai yra vadovai ...

- Ką tau liepė signalizuoti iš laivelio!..

Draugininkas, atvedęs vilkiukus į iškylą:
- Dabar jūs mane klauskite, ką tik norite.
- O kada mes valgysime, broli draugininke?..

Clevelando mažieji su mamytėmis ir tėveliais.

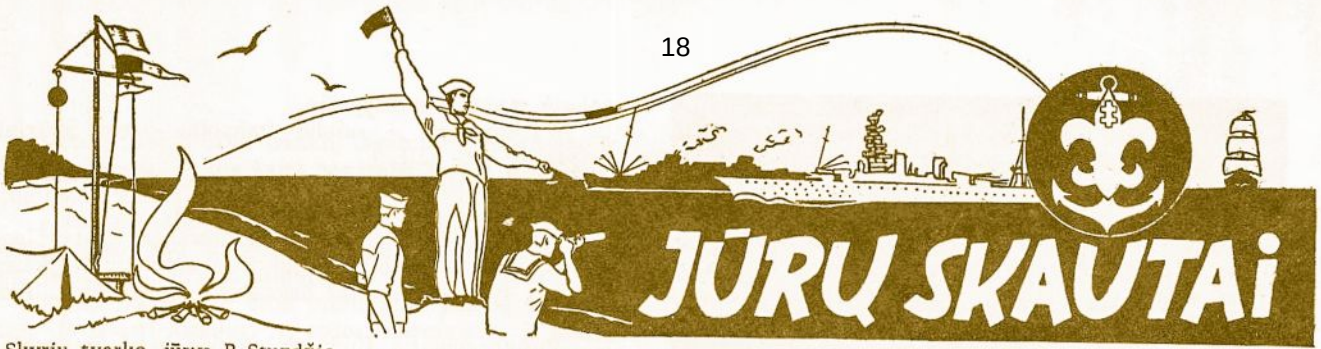

Skyrių tvarko jūrvs. B. Stundžia ..... 53 Yorkleigh Ave., Weston, Ont.

KURŠIŲ MARIOMIS

(tęsa)

Aplankę Pustų ragą, plaukiame Delmenos žiočių link. Krantai vietomis kiek paaukštėja, tačiau netrukus vėl tampa žemi ir pelkėti. Paukščių ir čia nestinga: štai netoli mūsų praskrenda gervių porelė. Laikomės atokiau kranto: čia gausu akmens rėvų, kuriose apsiputodamos gožta marių bangos. Praplaukiame Rendės iškyšulį, Strauto įlanką. Už jos — Deimenos įlanka, kurion įteka gili to paties vardo upė.

Už Deimenos žiočių iš lėto sukame į šiaurės rytus. Vėjas ima pūsti smarkiau, ir laivas, perskrodęs Sketrainės įlanką, beregint artėja prie Nemuno deltos. Į pietryčius nuo Deimenos plyti didžiulis pelkynas — Didysis Raistas. Krantą būtų sunku atskirti nuo vandens, jeigu ne ilga medžių juosta. Užpakalyje — Sambijos krantai, šiaurėje — marių platybė. Toli toli vakaruose dūluoja žalsva juosta — Kuršių nerija...

Pirmoji deltos upė, kurios žiotis praplaukiame, — Nemunynas. Po valandėlės atsiveria Gilijos, o vėliau Tovės ir Įsės žiotys. Priešingai Sambijos pakrantėms, deltos pakraščiai smėlingi, nors ir čia daug pelkėjimo požymių. Gausi žaluma gerai derinasi su marių melsvumu ir tarp medžių kyšančiais raudončerpiais žvejų namelių stogais. Garsiai papsėdami pro mus praplaukia motorlaiviai: žvejai su laimikiu grįžta namo.

Nemuno delta — tai sunkiai išnarpliojamas upių, upelių, kanalų ir griovių labirintas, didžiulė smėlio, durpių ir dumblo lyguma, apaugusi krūmais, aukšta žole ir beržų bei alksnių giraitėmis. Jeigu ne žmogaus iškasti kanalai ir supilti pylimai, Nemuno deltos didesnę dalį kiekvieną pavasarį užlietų vanduo.

... Artėjame prie Liekų rago. Saulėje žvilga baltutėliai smėlio paplūdimiai, nusėti tūkstančių vandens paukščių. Arčiau prie kranto priplaukti negalima — per seklu. Gaila, nes čia nebloga būtų pasimaudžius! Įsukame į Gaurinės įlanka. Netoliese — Karklės žiotys. Tankūs švendrų brūzgynai slepia nuo mūsų akių krantą. Keliskart laivą kažkas timpteli — matyt, buvome užplaukę ant seklumos. Seklumų čia gausybė. Džiaugiamės, laimingai prasprukę pro Ežios seklumą, ant kurios tikrai galėjome užstrigti.

Štai ir Skirvytė — kairioji Rusnės atšaka, kuria nuteka didžiausia Nemuno vandens dalis. Virš mūsų galvų, vieni triukšmingai, kiti rimti ir tylūs, sukasi paukščiai... Priešais Skirvytės žiotis kyšo daug smėlėtų, nendrėmis apaugusių salų ,vadinamų gurgždais. Didžiausias yra Elenos gurgždas. Ši beveik keturių kvadratinių kilometrų sala susidarė iš Nemuno sąnašų per nepilnus du šimtų metų. Dygsta naujos salos; dabar čia jų žymiai daugiau, negu sužymėta nesenuose žemėlapiuose, — tuomet, kai topografai sudarinėjo žemėlapius, salų dar nebuvo. Nemunas, augindamas naujas salas, gana sparčiai užpila marias. Jeigu taip bus ir toliau, tai po keleto šimtų metų jos visiškai pasikeis.

Nuščiuvo vėjas. Įjungiame motorą ir nuleidžiame bures, kurios mums nebepadeda. Laivugalyje užverda vanduo, ir mes vėl sparčiai plaukiame pirmyn, toldami nuo kranto. Netrukus deltos pakraščių beveik nebematyti — juos slepia švendrų, meldų ir nendrių salos. Tik protarpiais krantą perkerta tarytum proskynos — gausių deltos upių ir upelių žiotys. Praplaukiame Skatulės, Vorusnės, Naikupės, Pakalnės ir Rusnaitės žiotis.

Darome staigų posūkį į šiaurės vakarus, stengdamiesi aplenkti smėlio rėvas. Dešinėje pasirodo Atmata ir jos gurgždai. Krantą juosia daugybė iš vandens kyšančių salelių ir smėlio kuprų, — antroji Rusnės atšaka, nešanti į marias daugybę pavasario potvynių dumblo ir dėl spartaus Nemuno deltos augimo šiame ruože iš buvusios marių įlankos susidarė ežeras.

Pabudo Bangpūtys: marios pradeda raibuliuoti, o netrukus ir įsibanguoja. "Pučia aulaukis", — sako čionykščiai žvejai. O pro mus slenka ištisas švendrų salynas. Tai Kniaupas — užankanti ir smarkiai seklėjanti Kuršių marių įlanka. Gausybė nendrynų ir švendrynų, nuošaluma, šiltas, maistingas ir ramesnis negu kitur vanduo sutraukia į Kniaupą aibes įvairiausių sparnuočių, jų tarpe ir gulbių.

Plaukiame tiesiai Ventės rago molo kryptimi.

Ventės ragas iš tolo išsiskiria aukštesniais, iš rausvo priemolio ir smėlio sudarytais krantais. Į marias išsišovęs neilgas iš akmenų sukrautas molas, o ant kranto, tarp aukštų medžių, raudonuoja Ventės švyturio bokštas.

Su Ventės ragu verta susipažinti geriau. Todėl sustokime ir valandėlei - kitai išmeskime inkarą.

Ventės ragas — gražus Kuršių marių kampelis. Iš čia, lyg nuo natūralios verandos, atsiveria plati panorama: rytuose — Kniaupas ir Nemuno delta, pietuose — marių tolumos, o vakaruose — neaukštos kuprotos Kuršių nerijos siluetas. Artimiausiu keliu nuo čia iki nerijos — devyni kilometrai.

Šis ragas — liekana ilgo ledyno sudaryto gūbrio, kuris kadaise tęsėsi per marias iki Nidos, o šiauriniu galu per Priekulę siekė Klaipėdą. Dirva čia derlin-

gesnė, joje neblogai auga rugiai, kviečiai, avižos. Ei-name vakariniu rago krantu, nuklotu stambiais akmenimis — šarvu, kuris apsaugo jį nuo bangų ir ledų. Krantas daugelyje vietų sėte nusėtas kregždžių urveliais. Urvinės kregždės mėgsta Ventės krantus, tik dažnai jų būstelius sužaloja, išgrobsto opšrai - barsukai, kurių Ventės rage irgi nemaža. Aplinkui zuja gausybė muselių ir mašalų, o antroje vasaros pusėje prisiveisia tiek daug uodų, kad net medžių viršūnės būna apgaubtos tirštais jų debesimis.

Ventėje, be švyturio, yra įsikūrusi žvejų gyvenvietė, mokykla ir mokslinė stotis, tirianti marių gyvūniją ir paukščius. Ventėje veikia paukščių žiedavimo stotis, stebinti praskrendančiųjų paukščių keliones. Visame pasaulyje išgarsėjusi kita tokia stotis veikia Rasytėje, Kuršių nerijoje. Kodėl tos stotis buvo įrengtos kaip tik čia, o ne kitur? Mat, per Ventės ragą ir išilgai Kuršių nerijos kiekvieną pavasarį ir rudenį traukia iš šiltųjų kraštų ir atgal tūkstančiai paukščių. Čia, Kuršių marių rajone, praeina plati oro "autostrada", kuria kasmet plasnoja dideli sparnuočių pulkai iš visos Šiaurės Europos į pietus ir vakarus. Kartais, rugsėjo-spalio mėnesiais, Ventės rage visi medžiai būna lipte aplipę praskrendančiais paukščiais, ypač varnėnais.

Pro Ventę traukia ne tik varnėnai. Čia svečiuojasi kikiliai, urvinės ir langinės kregždės, blezdingos, kovai, varnos, kuosos, gandrai, gervės... Varnos ir kuosos daugiausia traukia išilgai nerijos. Kopose rudenį gali pamatyti jų ištisus tuntus. Kopininkai anksčiau masiškai jas gaudydavo tinklais, apdorodavo ir sūdydavo žiemai. Giedrią rudens naktį išėjęs laukan dažnai girdi, kaip klykia, atsisveikindamos su mumis, praskrendančios gervės, kaip plasnoja strazdų giesmininkų būriai... Su paukščiais Ventė išlydi vasarą, ant savo sparnų jie kasmet atneša jai pavasarį.

Saulė palengvėle rieda vakarop. Laikas grįžti į laivą. Pakėlę inkarą, motorui pupsint lenkiame Ventės iškyšulį. Marios nurimo ir suspindo, kaip didelis veidrodis. Toli už kopų, vakaruose, dangus niaukstosi debesimis .

Netrukus Ventė lieka už mūsų nugaros. Jau praplaukėme Kintų mišką, o krantai vis dar primena Ventę. Arčiau kranto iš vandens kyšo akmenų pakaušiai. Aukšta nendrių siena vietomis visiškai uždengia krantus, apaugusius didžiuliais medžiais.

Priešingoje marių pusėje aiškiai matyti nerijos pustomos kopos, Naglių ir Avikalnio ragai. Dar toliau į šiaurę mėlynuoja Juodkrantė; nuo jos iki pat Kopgalio kopos jau įsivilkusios į miško rūbą. Juo toliau plaukiame, juo labiau tilsta siaurėjančios marios: aukštas kopų gūbrys aptramdo jūros vėjus. Priešais Drevernos žvejų kaimelį marių krantai gerokai pažemėja. Už jų, rytuose, plyti didžiulė Šventelės pelkė ir Brukšvos pievos. Pakilęs iš švendrų, virš mūsų praplasnuoja laukinių ančių būrelis. Šen ir ten matome pritūpusius ant vandens kirus ir žuvėdras. Už Drevernos ir Klišupės žiočių prasideda tankus Klišių miškas, kuris puošia marių krantus beveik iki Stariškių. Nerijos siluetas vis didėja ir ryškėja.

Skubėkime: saulutė jau senokai pasislėpė debesyse, kurie baigia aptraukti dangų didžiule juoda marška. Marios ima šaršuoti. Tai vienur, tai kitur tvyksteli žaibai. Artinasi audra.

Nepastebimai praplaukiame pro Klaipėdos kanalo vartus. Dešinėje, iškėlusi virš vandens savo gauruotą sprandą, pūpso Kiaulės nugaros sekluma. Netrukus tolumoje suspindi pavieniai žiburiai. Galop vis tamsėjančiame dangaus fone sužėri tūkstančiai šviesos taškelių, atsispindinčių ir mirkčiojančių marių vandenyje. Tai Smeltė, o ča pat ir gražioji Klaipėda — mūsų kelionės uostas ir pabaiga!

V. GUDELIS

(Iš "Kuršių Nerija ir Marios")

Užsiėmimus baigiant. Jubiliejinė Jūrų skautų stovykla.

Nuotr. L. Knopfmilerio

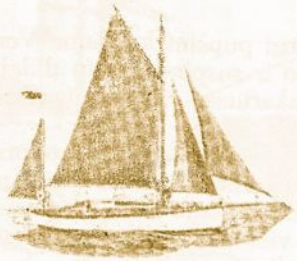

Jachta "Temptress"

VIENAS PER ATLANTĄ

Nedaug yra vienišų buriuotojų, perėjusių Atlantą. Vienas toks buvo jaunas anglas, laivų architektas, kuris su nedidele 34 pėdų jachta iš Gibraltaro pasiekė Ameriką.

Kiekvienas savo vaikystėje turėjome ypatingą troškimą, kuris suaugus dažnai neišsipildydavo. Gal man kitaip dėjosi, nes su bėgančiais metais mano pasiryžimas stiprėjo - vienam perburiuoti Atlantą.

Dažnai per karą ar tai slėpdamasis nuo bombų, ar gulėdamas ligoninėje, svajodavau apie žydrią jūrą po auksine tropikų saule.

1948 metais aš užtikau ją. Tai buvo Anglijoje Dartmouth uoste. Ji vadinosi TEMPTRESS, buvo 38 metų, stipriai pastatyta, išilgai 34 pėdų ir takeluota kaip "jaul" jachta.

Dar tais pačiais metais nutariau išplaukti į Gibraltarą, kur galvojau Temptress paruošti plaukimui per Atlantą. Pakeliui, Biskajos įlankoje, audra daužė mano jachta tris dienas, bet ji pasirodė puikiai, nors ir buvo truputį aplamdyta. Užbėgus trumpam į Corunas uostą Ispanijoje ir po trumpo sustojimo Lisabonoje, pasiekiau Gibraltarą, kur dirbau prie Temptress septynis mėnesius ir tik 1949 m. gegužės mėn. 21 dieną sunkiai pakrauta jachta paliko uosto molus.

Devynias dienas oras buvo biaurokas, aš gerokai pervargau. Išlindus saulei, pasitikrinau savo buvimo vietą ir nustebau, kad buriavau 40 mylių daugiau į šiaurę ir dar į povandeninių uolų sritį. Jeigu dar viena diena būtų buvus debesuota, sekančią naktį mano kelionė būtų pasibaigusi ant rifo.

Pasiekęs Kanarų salas, patvarkiau jachtos takelažą ir pasukau kursu į pietus, apie 1500 mylių iš kelio, nes norėjau pasinaudoti pastoviais pasatais.

Sunki aukšta jūra. Žinojau, kad sunkios dienos manęs laukė. Slenkant iš lėto palikus Kanarų salas, staiga tamsoje jachtą užgulė škvalas. Burės pokštelėjo, lyg virš galvos būtų pabūklas iššautas. Aš daviau šuolį pirmyn, nes jachta palengva gulė ant šono ir atrodė apsivers. Dar nespėjau nuleisti bures, kai vėjas prapuolė ir jachtos stiebai vėl pakilo. Žinojau, kad tai įspėjimas, ir vos nuleidau didburę, kai antras škvalas atbėgo kriokdamas. Jachta smarkiai nuo vėjo smūgio pasviro, bet atsilaikė. Tada prasidėjo laukinis vėjo šokis. Vienu laiku buvau rimtai susirūpinęs, nes Temptress sunkiai davėsi vairuojama. Naktį okeano bangos siaubingai atrodė, o žėruojantieji vandens gyvūnai rodės pripildė visą erdvę aplink jachtą. Antrą smūgį sudavė paryčiui didžiulė banga, kuri šniokšdama ritosi artyn. Jachta dejuodama sudrebėjo, kai vandens masės užsirito ant jos. Stipriai sugriebiau vairo rankeną ir pagalvojau, kad jau skęstame. Bet stipri jachta atlaikė ir šį smūgį: išlindo iš po bangos ir rodės nusipurtė nuo vandens likučių. Bet kabinoje buvo nemaža vandens taip pat ir kokpite (atvira vieta vairuotojui). Paruošiau siurblius ir dirbau kaip pamišęs, kol vandens jachtoje nebeliko. Gal šešiolika valandų be poilsio praleidau prie vairo, kol vėjas išsipūtė. Tada pririšęs vairą ir iškėlęs mažą audros burę, nuėjau prigulti.

Po to atėjo malonaus oro ir pastovių vėjų dienos. Kasdien šeštą valandą ryto pakeldavau didburę ir 10 - 11 valandų praleisdavau prie vairo. Saulei leidžiantis, surinkdavau vėl didburę, palikdamas tik priekines bures ir bezaną. Beveik kas rytą rasdavau ant blikties (denio) skraidančių žuvų, kurios atsidurdavo keptuvėje. Oras pradėjo pastebimai atšilti. Kartais prapliupdavo trumpas, bet smagus lietus. Po dvidešimt penkerių dienų jūroje, vėjas visiškai nuščiuvo ir Temptress išlėto suposi tarp ilgų vandenyno bangų. Kaitra buvo neišpasakyta, kad net klijai putojo tarp blikties sudurimų. Penktą savaitę nuplaukiau tik penkis šimtus ir dvidešimt dvi mylias ir buvau vietoje, nuo kurios artimiausias žemės sklypelis buvo maždaug už dviejų tūkstančių mylių.

Jutau nuovargį. Gero maisto ir miego trūkumas atsiliepė į mano dvasinę ir fizinę būseną. Buvau prislėgtoje nuotaikoje ir vis dažniau tūnodavau dienos metu kabinoje, o jachta pati būriuodavo, kaip išmanydama. Turėjau pradėti miklinti kojas, nes nuo nuolatinio sėdėjimo jos pasidarė labai silpnos. Be to, nežiūrint aplink jachtą besisukaliojančių ryklių, kasdien maudydavausi. Kartais rykliai pasirodydavo perdaug įžulūs, kad net prisieidavo pavartoti revolverį, kad privertus juos su manimi skaitytis.

E.C. Allcard, perburiavęs Atlantą.

Naktį okeano bangos siaubingai atrodė

Liepos 13 d., trukus falui, vos neatsidūriau už borto, kai blokas man triktelėjo į tarpuakį. Kad kiek ryklĩai būtų savo numatytą grobį pasigavę. Gražus oras baigėsi audra su žaibais ir perkūnijos dundėjimu. Bet matyti ir Amerikos krantai buvo netoli, nes ant jachtos užtikau margą drugelį.

Po 76 dienų buriavimo, rugpiūčio mėn. 9 dieną, ilgosios salos pakrantėje, priešais New Yorką, išleidau inkarą ir tuo išsipildė mano vaikystės dienų svajonės.

Pagal E.C. Allcard
sutrumpino B.S.

Gero vėjo 1963 metams ir linksmų Kalėdų linki jūrų skautams ir vadovams -

Jūrų Skautų Skyrius

Bostono jūrų skautas G. Lendraitis - meninės programos dalyvis.
Nuotr. B. Kerbelienės

IŠ ARTI IR TOLI

* Kaip jau paskutiniame Jūrų Skautų Skyriaus š.m. lapkričio mėn. 5 d. Nr.14/31 bendraraštyje buvo minėta, šiuo metu yra ruošiama jūrų skautų šakos patyrimo laipsnių aiškinimo konspektinė medžiaga, kuri pramatoma artimiausiai galimu laiku pradėti išsiuntinėti jūrų skautų vienetų naudojimuisi.

Savaime suprantama, kad šis didžiai naudingas ir jūrų skautų apmokymui reikalingas darbas bei įnašas, kurio įgyvendinimu tiesiogiai rūpinasi ir Jūrų Skautų Skyriui talkininkauja Bostono jūrų skautų vietininkijos vadovas ps. J. Vaičjurgis, visada buvo, yra ir bus reikalingas jūrų skautijos vadovų bendradarbiavimo bei talkos.

Ryšium su tuo Jūrų Skautų Skyrius jūrų skautų vadovų, jūros skautininkų ir skautininkų prašo, pageidaujant ar asmeniškai kreipiantis, ateiti savo žiniomis į talką šios, taip mums reikiamos mokomosios medžiagos paruošimui.

* Einamiesiems jūrų skautų šakos ir jūrų skautininkų Grandies reikalams aptarti š. m. lapkričio mėn. 11 d. Čikagoje įvyko jūrų skautininkų Grandies narių sueiga.

* Clevelando jūrų skautai organizuojasi į vietininkiją. Dabar budžiams vadovauja j. ps. P. Petraitis, jūrų skautams v.v. A. Andrašiūnas ir jaun. jūrų skautams v.v. D. Kižys.

* Kaip kiekvienais metais, taip ir šiais, Jubiliejinių Lietuvių Skautų Sąjungos metų proga, SKAUTŲ AIDAS yra paskelbęs prenumeratos ir Skautų Aido platinimo vajų-konkursą tarp vienetų ir paskirų sąjungos narių - platintojų.

Ryšium su tuo Jūrų Skautų Skyriaus vadovybė ragina visus jūrų skautų vienetus, paskirus platintojus ir vadovus aktyviai įsijungti į Skautų Aido platinimo vajų-konkursą ir jį vainikuoti pirmųjų vietų laimėjimais. Tad gero vėjo ir sekmės Skautų Aido platinime!

* Energingasis Bostono jūrų skautų vietininkijos vietininkas jūr.ps. M. Manomaitis, sekmingai vadovavęs vietininkijai nuo jos įsisteigimo dienos, po Jubiliejinės Jūrų Skautijos stovyklos, dėl pramatomų aktyviu ir įtemptų studijų, iš vietininko pareigų pasitraukė. Bostono Jūrų skautų vietininkijos vietininko pareigoms, vietininkijos vadovai pakvietė jūr.s. Vytautą Čepą.

* Gautomis žiniomis iš Toronto-Kanados, po Jubiliejinės Jūrų Skautijos stovyklos, kurioje dalyvavo ir sesės kanadiškės, Toronto jūrų skaučių gretos paaugo iki 30-ties skaučių, kurios šiuo metu labai aktyviai pradėjo reikštis organizacinėje veikloje.

Sveikiname seses torontiškes ir jų vadovę ps. R. Kuprevičienę, linkėdami dar daugiau augti ir stiprėti.

* Jūrų skautijos korp. Gintaras naujosios valdybos ir studijuojančio skautiško jaunimo pastangomis Detroite įsisteigė Korp. Gintaras skyrius, žadąs aktyviai savo veiklą išplėsti Detroito akademinio jaunimo tarpe.

PIRMIJOS PASTOGĖJE

* Yra iškeltas pageidavimas, kad skautų vadovai daugiau dalyvautų lietuvių visuomeninių organizacijų įvykiuose. Pirmija tam pageidavimui išreiškė pritarimą.

* LSB vadija pasiėmė paruošti 10 metų uniforminės žvaigždutės projektą.

* Nutarta, kad Sąjungos, Seserijos, Brolijos, ASS organų leidžiami biuleteniai, instrukcijos ir panašūs dokumentai, siunčiami vienetų vadovybių bei organų nariams, yra LSS nuosavybė, kuri turi būti renkama ir saugojama; keičiantis vadovybių bei organų sąstatui, minėtos medžiagos rinkiniai perduodami pareigas perimantiesiems.

* Priimtas s. J. Aglinskienės pateiktas LSS Tarybos nario ženklelio projektas.

* Nuo š. m. lapkričio 1 d. įsigalioja nauji LSS nario mokesčio nuostatai. Vykdymui jie yra išsiuntinėti LSS vadovams.

SESERIJOS VADIJOS PASTOGĖJE

* Š. m. birželio mėn. Tautinio Auklėjimo Skyrius išsiuntinėjo vienetų vadovėms konspektą "Lietuvos Keliu", kuriame vadovės buvo ragintos pasibaigus stovykloms, atsakyti į eilę pateiktų klausimų. Didesnei vadovių daliai į klausimus dar neatsakius, atskiru raštu yra vėl išsiuntinėti klausimai, prašant į juos atsakyti iki š. m. pabaigos.

* Šios kadencijos vienetų ir skautininkių registracija atliekama š. m. lapkričio 1 d., duomenys surašomi 3 egzemplioriais, kurių vienas siunčiamas Seserijos vadijai, antras rajono vadeivei ir trečias paliekamas vieneto bylose. Duomenis prašoma siųsti iki lapkričio 15 d.

* Jubiliejinių Metų - lapkričio 1 d. proga į aukštesnius laipsnius buvo pakeltos šios skaučių vadovės: į skautininkės laipsnį - ps. Malvina Jonikienė, Ses. Vadijos narė, Čikaga, ps. Nijolė Jankutė-Užubalienė, dr-kė, Čikaga, ps. Elė Banevičienė-Banienė, Vadeivė Atlanto Rajonas, ps. Stef. Subatkevičienė, tuntininkė, Bostonas, ps. Aurelija Balašaitienė-Balienė, tunt-kė, Clevelandas, ps. Danutė Keršienė, draugininkė, Torontas, Canada; į paskautininkės laipsnį - v. sl. v. sl. Albina Atkočaitienė, tuntininkė, Detroitas, Birutė Bulotaitė - dr-kė, Čikaga, Birutė Vindašienė, dr-kė, Čikaga, Danguolė Sadūnaitė-Sealey, dr-kė, Anglijos Rajonas, Stasė Pacevičienė, dr-kė, Australijos Rajonas.

* Jubiliejinių Metų proga, Vadeivei pristačius, už pavyzdingą skautišką darbą GARBĖS ŽENKLAIS apdovanotos šios Atlanto Rajono vadovės ir skautės: Tėvynės Dukros ps. Birutė Banaitytė, Bostonas, v. sl. Gražina Marijošiūtė, New Britain, Vėliavos - v. sl. Audronė Kubiliūtė, Bostonas, Pažangumo - sl. Akvilina Dalingauskaitė, New Britain, psl. Aušra Kubiliūtė, Bostonas, psl. Giedrė Galinytė, Bostonas, sl. Daiva Mučinskaitė, Bostonas, psl. Ramunė Zinkutė, Sydnėjaus sk. vadovė, Australijos Vadeivės pristatymu.

BROLIJOS VADIJOS PASTOGĖJE

* LSS Tarybos Pirmija patvirtino LSB Vadijos nuostatus. Jie smulkiau nusako LSB Vadijos struktūrą, funkcijas, darbo plotmę, darbo koordinaciją. Būtų gera kiekvienam LSB vadovui su šiais nuostatais susipažinti. Taip pat yra išleisti ir LSB vadeivų nuostatai.

* Lapkričio 1 proga pakelti į aukštesnius vyresniškumo laipsnius:

Į paskautininkio A. Avižienis, V. Šalkūnas; į skautininko ps. A. V. Dundzila.

Garbės ženklais apdovanoti - j. b. v. v. P. Jančauskas "Tėvynės Sūnaus" žymeniu, j. b. v. v. R. Dūda, Br. Namikas "Vėliavos Žymeniu", R. Šadeika "Pažangumo" žymeniu. Ordenu "Už Nuopelnus" ps. J. Menkeliūnas, ordenu "Už Nuopelnus" su remėjo kaspinu kun. N. Pakalnis.

* LSB VS s. E. Vilkas, lydimas Kanados rajono vadeivos s. St. Naginionio, lapkričio 21 - 23 d. lankė Kanados rajono vienetus.

Sekantis "Skautų Aido" numeris išeis vasario mėn. ir bus dvigubas. Medžiagą šiam numeriui siųsti iki SAUSIO 15 D.

KANADOS RAJONAS

Toronto, Ont.

* Toronto skautai ir skautės nusipirko nuosavą stovyklavietę apie 140 mylių į šiaurę nuo Toronto, pušimis apaugusią ežero pakrantę - 45 akrus žemės ir miško. Sveikiname!

* Lapkričio 18 d. Šatrijos ir Rambyno tuntai iškilmingai pradėjo Jubiliejinius metus. Susitarus su Tėvais pranciškonais 10 valandos pamaldos buvo skirtos skautams. Jose su vėliavomis dalyvavo apie 200 uniformuotų skautų-čių. Apie skautybę specialų pamokslą pasakė Prisikėlimo parapijos klebonas Tėvas Placidas, O.F.M. Pamaldų metu smuikavo v. s. Stp. Kairys, giedojo sol. Vėlyvis ir vargoninkavo v. sl. D. Skrinskaitė. Popiet Prisikėlimo parapijos salėje įvyko tuntų iškilminga sueiga, po kurios gražiai praėjo

skautorama, šiais metais davusi gražių ir paruoštų pasirodymų. Ypač gražiu vaizdeliu pasirodė paukštytės. Po skautoramos jaunimui buvo dar laiko pasilinksminti, o tėvai turėjo savo susirinkimą.

* Lapkričio 24 d. čia lankėsi LS Brolijos VS s/E. Vilkas ir Kanados rajono vadeiva s. St. Naginionis. Jų atsilankymo proga buvo sušauktas specialus Rambyno tunto vadovų ir tėvų-remėjų valdybos posėdis skautų būklė. Po posėdžio įvyko skautiškas svečių priėmimas - kavutė.

* Savo plėtimosi reikalams Tėvai Pranciškonai, supirkinėdami kaimyninius namus, viename iš jų (997 College St.) leido įsikurti skautams-tėms. Tuo būdu atsirado skautų būklas. Gautas patalpas (tris kambarius) per porą savaičių skautų vadovai aptvarkė, išgriaudami nereikalingą sieną, sutvarkydami grindis, lubas ir naujai išdažydami. Didelis ačiū priklauso Tėvams Pranciškonams, ypač Tėvui Placidui, už tokią reikšmingą paramą ir skautiškų reikalų supratimą.

* "Skautų Aido" platinimo vajus eina priekin. s. D. Keršienė, uoli "Sk.A". platintoja energingai renka prenumeratas.

ATLANTO RAJONAS - JAV

New York, N.Y.

* Atlanto rajono vadeivos pavedimu šių metų rajoninę stovyklą suorganizavo Tauro tuntas. Negavus arčiau stovyklavietės, vasaros stovykla vėl buvo pravesta tolimose Cape Cod apylinkėse, kas labai apsunkino organizatorius. Bet stovykla praėjo sėkmingai ir smagiai, prityrusiems ir darbštiems vadovams vadovaujant. Stovyklos vardas - "Maironio" buvo pasirinktas pagerbti didžiajam mūsų dainiui. Be tuntininko s. J. Bružinsko, kuris vadovavo stovyklai, sekantieji tunto vadovai turėjo didesnes pareigas: ps. V. Abromaitis, s.v. v.sl. A. Šetikas, s. v. v.sl. Br. Nemickas, s. v. sl. K. Šetikas ir vair. K. Bileris. Neringos tunto sesėms: v.s. pl. A. Vilpišauskaitei, v.s. pl. A. Senkutei, v.s. psl. R. Kulytei ir vyr. sk. kand. pl. A. Sinkevičiūtei taip pat teko eiti įvairios pareigos sesių pastovyklėse. Transportą į stovyklą parūpino Židinio pirmininkas s. A. Samušis, kuris su kitais Židinio nariais dažnai ir įvairiai talkina Neringos ir Tauro tuntams. "Maironio" stovykloje iš abiejų tuntų stovyklavo 74 skautės ir skautai. Skautai vyčiai kandidatai R. Karmazinas. V. Bileris ir S. Mrozinskas, norėdami išbandyti jaunas jėgas ir ieškodami daugiau patyrimo, į stovyklą vyko dviračiais. Per 6 dienas jie nukeliavo apie 250 mylių kelią, čia įskaitoma ir poilsis, kuris susirgus broliui Mrozinskui teko ilgiau pratęsti. Stovyklą pasiekė patenkinti ir pilni įspūdžių.

Ukrainiečių skautų-čių Jubiliejinėje stovykloje LSS atstovavo Neringos tunto sesės: vyr. sk. R. Budraitytė, vyr. sk. J. Kleizaitė ir sk. E. Garunkštytė. Ukrainiečių sesių šiltas priėmimas ir nuoširdumas parodytas mūsų atstovėms ilgai bus nepamirštas.

* Spalių mėn. 5 d. Neringos tunto vyr. skautės, dalyvaujant ir tuntininkei ps. R. Bružinskienei, turėjo iškylą rudens nuspalvintuose miškuose. Nors oras pasitaikė lietingas, bet gamtos grožis ir tyli rami aplinka bei graži draugystė tarpusavyje kėlė sesių nuotaiką, ir jos linksmai ir nuotaikingai praleido vieną parą gamtoje. Iškyla sumaniai ir kruopščiai buvo suorganizuota ir pravesta sesių v. s. pl. A. Vilpišauskaitės ir vyr. sk. kandidatės B. Kidolienės. Pastaroji iškylos metu davė vyresniosios skautės įžodį. Jaunesnėms sesėms nuėjus poilsio, tunto vadija turėjo ilgą ir darbingą posėdį, kur buvo aptarti įvairūs einamieji reikalai ir nustatyta metų darbo gairės ligi ateinančios vasaros stovyklos.

* Spalių mėn. 15 d. Neringos tunte įvyko pasikeitimų: dėl padidėjusių studijų, pačiai prašant, v. s. sl. B. Vilkutaitytė iš skaučių Birutės draugovės draugininkės pareigų atleista. Toliau skaučių draugovei vadovaus ligi šio laiko ėjusi tuntininkės pareigas v. s. v. sl. D. Audėnaitė. Tunto adjutantė v. s. v. sl. B. Šetikaitė iš pareigų atleista ir paskirta vadovauti naujai suorganizuotam vyr. sk. Liepsnos būreliui, o tunto adjutantės pareigoms paskirta jaunutė vadovė v.s. pl. Irena Butrimaitė. Visoms vadovėms naujose pareigose linkime sekmės ir ištvermingumo.

* Spalių mėn. 21 d. iškilmėse Brooklyno Apreiškimo parapijos klebonui kun. N. Pakalniui, švenčiant savo kunigystės penkiasdešimtmetį, Tauro tunto tuntininkas įteikė ordeną Už Nuopelnus su rėmėjo kaspinu. Ordenu kun. N. Pakalnį apdovanojo LSB už New Yorke skautams teikiama ilgametė globa.

* Spalių mėn. 28 d. - Kristaus Karaliaus šventėje Neringos tunto sesės organizuotai dalyvavo pamaldose ir L.R.K. Federacijos surengtoje akademijoje prisidėdamos prie meninės programos. Tuntininkės rūpesčiu buvo suvaidinta religinis vaizdelis "Kantrybė".

* Lapkričio 4 d. Neringos ir Tauro tuntai turėjo bendrą Lapkričio Pirmosios sueigą, kurioje buvo pradėti Jubiliejiniai metai ir paminėta Maironis.

Iškilmingoje dalyje tuntininkas savo žodyje apibūdino šios dienos reikšmę ir priminė skautiškus uždavinius, kurie mūsų laukia Jubiliejiniais metais. Skautų Šarūno dr-vės draugininkas s. v. v. sl. B. Nemickas už ilgametį vadovo darbą apdovanotas Vėliavos žymeniu. Neringos tuntininkė Vėliavos žymenį įteikė anksčiau apdovanotai, savo laiku ėjusiai tuntininkės ir pavaduotojos pareigas, v. s. v. sl. D. Audėnaitei. Skautės įžodį davė kand. Danutė Leveckaitė. Po oficialiosios dalies gyvai ir vaizdingai apie Maironį papasakojo atvykęs svečias: LSS vyriausias dvasios vadovas v.s. kun. St. Yla. Meninėje dalyje buvo sesių paruoštas "Maironio" laužas, kurį pravedė sesė D. Audėnaitė. Į sueigą atsilankęs gražus būrelis tėvų po programos dar pasivaišino kavute, pasišnekučiavo.

* Skautų vyčių draugovės draugininkas ps. A. Bobelis dėl didelio nuotolio ir pasunkėjusios šeimos padėties iš draugininko pareigų pasitraukė. Nuo lapkričio mėn. 15 d. draugininko pareigas perėmė buvęs pavaduotojas s. v. v. sl. A. Šetikas.

* Skautų tėvų susirinkime, įvykusiame susirinkime, įvykusiame lapkričio mėn. 26 d., buvo išrinktas naujas komitetas, kurį sudaro: J. Butkus, J. Birutienė, O. Raubienė, V. Kidolis ir J. Bandžiukas. Šia proga Neringos ir Tauro tuntai taria nuoširdų skautišką ačiū buvusiam tėvų komitetui, kuriam ilgus metus nuoširdžiai vadovavo p. A. Sodaitis.

* Gruodžio mėn. 1 d. Lietuvių Bendruomenės New Yorko apygardos surengtame Maironio minėjime programą tvarkė v. s. sl. R. Vilkutaitytė. Sesė Ramunė jau anksčiau pasireišku-

si ir šį kartą gražiai ir jausmingai Maironio poezija įpynė į pranešinėjimus. r.s.

ANGLIJOS RAJONAS

* Jubiliejiniai metai iškilmingai pradėti. Wolverhamptone sušaukta sueiga sutraukė 21 skautą ir 32 skautes. Joje dalyvavo visi rajono aukštieji pareigūnai ir daug svečių. Pasižymėjusiems vadovams buvo įteikti ordenai ir garbės ženklai. Pasakyta eilė turiningų kalbų. Paskaitą skaitė prof. R. Sealey. Skautiški pasirodymai prie improvizuoto lauželio baigė šią reikšmingą sueigą.

* v. s. v. sl. D. Sadūnaitė - Sealey, "Budėkime" redaktorė, Jubiliejinių metų proga pakelta į paskautininkės laipsnį.

* Rajone kiekviename lietuvių susirinkime yra renkamos aukos Jamborės Fondui. J.M.

(Atsiprašome mieląjį bendradarbį, kad dėl vietos stokos turėjome sutrumpinti korespondencijas. Red.)

VIDURIO RAJONAS - JAV

Chicago, Ill.

Lituanica plečia sparnus.

Žiema, žiema - užmigo meškos savo laužuose, sulindo kurmiai giliai į žemę. Dar neseniai žiūrėjome į padanges ir palydėjome paukščių eskadriles į pietus. O žinote, kas atsitiko su Lituanicos broliais? Nespėsit, - tikriausiai pamanėte, kad ir jie užmigo. Ne, ne, - jų judrumo pilna Čikaga.

Lydėjo ir jie ilgesingai tuos paukščius ir sudūmojo: argi ir jiems nepaskraidžius! Ypač dar, kad tokį garsų vardą jų tuntas nešioja ir kad vasarinėms sueigoms vis renkasi prie Dariaus-Girėno paminklo gražiajame Marquette parke.

O kaip tyčia dar pasklido gandas, kad jų pirmtakūnai ir lėšų buvo sutelkę bent pusei sklandytuvo. Neiškentė mūsų tuntininkas (ps. K. Cijūnėliui visad nagai niežti skautiškuose reikaluose) ir pradėjo judinti jis tuos užsisvajojusius brolius ir tuos sukrautus turtus ...

Sklandytuvo dar neturime, nei raketos dar neužsakytos, bet juk pirma reikia mums astronautų! Taigi, Vinco Krėvės draugovės dvi skiltys pasirinko oro skautų specialybę. S. v. v. sk. Audrius Endrijonas paskirtas šių skilčių vadovu. O kad mūsų būsimųjų skraidytojų darbas sėkmingai vyktų, p. J. Gierštikas sutiko juos painstruktuoti.

Palaukit, broliai, ir netrukus išgirsite, kad mūsų astronautų esama jau pilna draugovė.

Taigi, plečiame sparnus. O žemėje likę irgi nenori užsileisti. Gretos plečiasi, ir mūsų tuntas padidėjo trečiu vienetu, būtent, DLK Algirdo vilkiukų draugove. Šiai draugovei vadovauti paskirtas s. v. v. sk. J. Ivanauskas. Sekmės naujam vilkų būriui!

* Š.m. lapkričio 25 d. įvyko bendra Čikagos skautų-čių Jubiliejinių Metų atidarymo iškilminga sueiga. Sueigoje be kitų vienetų dalyvavo 115 Lituanicos tunto skautų. Koresp.

Cleveland, Ohio.

* j.s. Bronius Juodelis, LSB VSP lapkričio 3 - 4 d. savaitgaliui buvo atvykęs į Clevelandą. Šeštadienį jis dalyvavo Clevelando Pilėnų t. skautininkų ramovės sueigoje. Svečias sktn. ramovei pranešė iš Brolijos veiklos ir papasakojo apie 45-jų lietuviškos skautybės jubiliejinių metų minėjimą.

* v.s. Pranas Karalius, 5 metus ištvermingai vadovavęs Clevelando Pilėnų skautų tuntui, pasitraukė iš tuntininko pareigų. Pilėnų tuntas jo asmenyje turėjo labai taktišką vadovą, kuris rasdavo bendrą kalbą su visa skautija. Ypač jo dėmesys buvo skiriamas skautiškajam atžalynui - vilkiukams. Prisimintina ir 1958 m. IV Tautinė Stovykla Michigane, kuri dideliu pasisekimu praėjo dėka v.s. Pr. Karaliaus ir jo vadovauto organizacinio komiteto.

Naujuoju Pilėnų tuntininku paskirtas s. Vytautas Jokūbaitis, 1381 Othello Ave., Cleveland 10, Ohio, telef. MU-1-9143.

Reiškiame pagarbą ir padėką buv. tunt. v.s. Pr. Karaliui už jo lietuviškai skautybei atiduotus metus, o naujajam tuntininkui linkime kantrybės ir ištvermės prie Pilėnų vairo.

* v.s. Pr. Karalius su šeima spalių mėn. pabaigoje įsikūrė Cleveland Heights mieste - 3406 Beechwood Ave., tel. 321-2526. G.J.

1962 mt. nuolatiniai "Skautų Aido" bendradarbiai:

V. Bacevičius, Ant. Bernotas, V. Gudelis, R. Bričkus, St. Dabkus, A. Namikienė, O. Gešventas, T. Cibas, Č. Kiliulis, P. Molis, G. Juškėnas, L. Knopfmileris, V. Kizlaitis, J. Pakštienė - Narūnė, V. Pašilys, B. Vindašienė, K. L. Musteikis, M. Kižienė, B. Juodelis, O. Kušneraitis, K. Kodatienė, Al. Tautkus, P. Jančauskas, J. Bružinskas, A. V. Dundzila, T. Remeikis, K. Mačiulaitis, V. Bitėnas, A. Jarmas, E. Banienė, J. Maslauskas ir kt.

Nuoširdus skautiškas AČIŪ už talką rašiniais ir nuotraukomis. Kviečiame bendradarbiauti ir ateinančiais 1963 metais.

Džiaugsmingų Šv. Kalėdų ir darbingų Naujųjų Metų!

ATSIŲSTA PAMINĖTI:

MŪSŲ VYTIS, Nr. 5, 1962; šiame nr. rašo fil. V. Šliupas - Prof. Kolupailai 70 metų, s. A. Kvietinis - Lietuvoje išleistas romanas skautams suniekinti; R. Kviklytė - laužas, L. Germanienė - Pušis, kuri juokėsi ir kt. XII ASS stovyklos nuotraukos, žinios, komentarai etc.

AMERIKOS LIETUVIŲ BENDRUOMENĖ, Centro Valdybos biuletenis, Nr. 37, 8 psl.

MAGYAR CSERKESZ, lapkr. 1962, vengrų skautų laikraštis, 16 psl. ir viršelis.

LIETUVIŲ DIENOS, 1962 mt. lapkričio mėn., iliustruotas lietuvių gyvenimo žurnalas, 24 psl. ir viršeliai. Redaktorius Bern. Brazdžionis.

GIMTOJI KALBA, Nr. 3(17) 1962 mt. bendrinės kalbos laikraštis. Redaktorius L. Dambriūnas.

LIETUVIŲ DIENOS, spalis 1962 mt., iliustruotas lietuvių žurnalas. Redaktorius B. Brazdžionis. Prenumerata metams $6.00 bet kuriame pasaulio krašte. Adresas: 4364 Sunset Blvd., Hollywood 29, Calif.

LAIŠKAI LIETUVIAMS, spalių 1962 mt., Tėvų Jėzuitų leidžiamas religinės ir tautinės kultūros mėnesinis žurnalas. Redaktorius J. Vaišnys, S.J.

MAGYAR CSERKESZ, vengrų skautų laikraštis, spalis 1962 mt., 16 psl. ir viršeliai.